

örömhírlap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Megújuló élet

TARTALOMJEGYZÉK:

Újjáteremtés	1
Bizonyságtétel 1.	2
Bizonyságtétel 2.	7
Bizonyságtétel 3.	12
Anyakönyvi hírek	18
Bizonyságtétel 4.	20
Beszámoló	22
Evangélizáció	25
Száz Juhocská	26
Gondolatok	28
Bizonyságtétel 5.	30
Omega csoport	32
Csillagpont	34
Angol tábor	34
Imatémák	35
Hirdetések	36

**„Eljött már,
akit a szent atyák vártak,
A szent királyok
akit óhajtottak,
Kiről jövőndőt
proféták mondtak,
Nyilván szólottak.” (RÉ 401/4)**

Igen, eljött már – és meghirdette
„az Úr kedves esztendejét.”
(Lk 4,19)

Bizonyítékok sokasága igazolja,
hogy Vele közel jött Isten országa:
a megtérő bűnös betérhet,
hazatérhet szerető mennyei Atyjához.
Tiszta ruhába öltözhetsz! Ünnepelehet!

Összetört, csalódott
szíved Általa újra
megépülhetsz!

Kifosztott, cserben hagyott életek

kétszeres kárpótlásnak örvendezhetnek!

Elszürkült, örömtelenné vált, perspektívát vesztett, lefagyott történetek újra megelevenedhetnek, megtelhetnek erővel, kegyelemmel, Tőle készített jövővel!

Van egy lámpám: IKEA-s lámpa volt, de egy véletlen, akaratlan, hirtelen mozdulat következtében apró darabokra tört. Nagyon sajnáltam, mert kedves ajándékként féltve őriztem. Fájó szívvel söpörtem össze a törmeléket és öntöttem bele egy zacskóba, ami arra várt, hogy levigyem a kukába. De mielőtt erre sor került volna, öcsém felajánlotta, hogy megpróbálja összeragasztani a dirib-darabokat. Nem kis munkával, de sikerült! A törésvonalak keszkeszúsága persze árulkodott a történetekről. Aztán azt a tanácsot kaptam, hogy ezüstsínű

üvegfestékekkel húzzam át a törésvonalakat. Megtettem – s nagyon szép lett!!! Így már nem IKEA-s lámpám van, hanem egy PRÉDIKÁLÓ LÁMPÁM: ÚJJÁ lehet bármi, ami jó kezekbe kerül.

Isten újjáteremtő hatalmáról, gyógyító szeretetéről beszél most a lámpám.

**„Az Ige testté lett,
köztünk lakott, ...
telve kegyelemmel...” (Jn 1,14)**

**„E világ teljességgel megavult,
de Jézus eljöttével megújult.”**
(RÉ 407/1)

Ha elérkezhet hozzád is, testvérem, az Úr Jézus, akkor a te életed is megújulhat!

A helyére kerülhet az Úrral való közösségben.

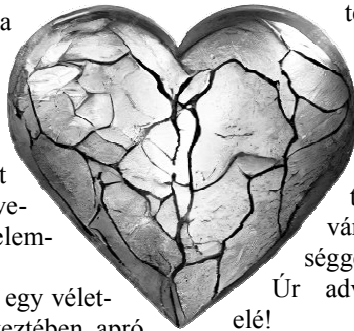
Világosság gyuladhat az átláthatatlan sötétben, és várakozó reménységgel tekinthetsz az

Úr adventjei, érkezései elé!

**„Az Úr elé ha tárod
a szív alázatát,
Őt nem hiába várod:
betér hozzád, megáld.”**
(RÉ 390/3)

Ezzel a hittel és reménységgel öltözzünk ünneplőbe 2023 adventjén.

Katona Zsuzsanna nyug. lelkész

A következő négy házaspáros bizonyágtétel a gyülekezet berekfürdői csendeshétén hangzott el. A teljes csendeshét hanganyaga meghallgatható és letölthető a gyülekezet honlapjáról:
www.fotiref.hu/blog/2023/10/29/berekfurdo-2

Semmi nem választhat el az Úrtól

Neuwirth Tibor vagyok. A csendeshétre feleségemmel jöttünk. Három gyermekünk van, a fiúk 40 és 36 évesek, lányunk 23 éves. Fiainknak köszönhetően 5 unokánk van. Katolikus családban nevelkedtem, de feleségemmel a református templomban hallgattuk az igehirdetéseket. Az Ige megszólított.

1996-ban egy biatorbágyi csendeshéten átadtam az életem az Úr Jézus Krisztusnak. Bűneimet megvallottam, letettem, és már büntől szabad, új életet kaptam. Megtérési Igém a Filippi 4,6-7 volt: **„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”** 1997-ben felnőtt konfirmációmmal elköteleztem magam a református egyház tanítása mellett.

Lelkileg és testileg is boldog évek következtek. Többször is megtapasztalhattuk feleségemmel, hogy érdemes az Úr útján járni, Mellette dönteni. De nemcsak felhőtlen időszakokat éltünk meg az Úrral, hanem nehezebbeket is.

Így történt, hogy 2019 októberében tüdőembóliát kaptam, és az intenzív osztályon közölték velem, hogy egy daganatot is látnak a tüdőmben. Ekkortól sokféle vizsgálatot végeztek el rajtam. Mindig aggodással, de imádsággal vártunk az eredményekre. Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy ezt az utat nem kellett végigjárnom, mert idővel megállapították, hogy nem daganatról van szó, hanem valószínűleg egy korábbi embó-

lia maradványa látható a tüdőmben. Ekkor is abban erősödtem meg, hogy Istennek semmi sem lehetetlen, és minden az Ő kezében van. Ebben az időben sok erőt kaptam a napi bibliaolvasásomkor, de a lelki testvéreimtől kapott Igék is csak erősítettek. Például a Zsoltárok 46,2: **„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”** Ezt az Igét megkaptam egy igés könyvjelzőn is.

Neuwirth Tiborné Ági vagyok. 28 éve adtam át az életem az Úr Jézusnak – az Ő kegyelméből. Az évek során nagyon sokszor megtapasztalhattam a szeretetét, a vezetését. Sokszor megerősített és sokszor megvigasztalt.

Ma arról szeretnék bizonyágot tenni, és azt szeretném hozzátenni Tibor bizonyágtételéhez, hogy én hogyan éltem meg ezt az időszakot, de még inkább arról, hogyan vitt át rajta az Úr.

Amikor 4 éve Tibor rosszul lett, és súlyos állapotban bevittük a váci sürgősségre, nagyon aggódtam. Azt gondoltam, a szívével van probléma, de bíztam: biztosan tudnak rajta segíteni. Természetesen imádkoztam, kértem az Urat, gyógyítsa meg.

Amikor az orvos azt közölte velem, hogy a vére tele van vérrögökkel, tüdőembóliája van, sőt a tüdejében találtak egy rosszindulatú daganatot is, szólni sem tudtam. Teljesen ledöbbsentem. Mi lesz most? Ez külön-külön is életveszélyes állapot! Olyan jó, hogy az Úr Jézus ott volt, és még ott a sürgősségin adta az Igéjét. Megszólalt a szívemben: **„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)** Én ott megéreztem: itt van az Úr! Arra gondoltam akkor, és abban erősített meg, hogy Vele, Benne bízva tudunk továbbmenni. Ahogy ígéri, Ő fog erőt, szeretetet és józanságot adni nekünk mindenben, ami ránk vár. Jártunk sok orvosnál, küldtek több kórházba, és biztatott ezután is, az elgyengüléseimben is sok-sok Igével. Megtapasztalhattuk a gyógyítását, meg-

tartó kegyelmét, és azt – amit valóban csodaként éltünk meg –, hogy egy idő múlva kimondták a korábbi vizsgálati eredmények és több orvos véleménye ellenére: most már úgy látszik, hogy valószínűleg nem daganat van a tüdejében. Csak dicsérni tudjuk az Urat, Aki tud csodát tenni. Valóban, **Neki semmi sem lehetetlen!** Megteheti, hogy egy elváltozás megváltoztatja az alakját, és kisebbé válik.

A vizsgálatokra járni továbbra is szükséges volt a tüdőerekben maradt vérrögök és a szívét megterhelő nehézlégzés miatt, de hálasán láttuk a javulást, az erősödést is.

Tibor: Én már úgy gondoltam, hogy mehetek vissza dolgozni, de 2021 júniusában agyi bevérzést kaptam. Nagy fejfájás, szédülés, egyensúlyzavar, gyengeség, aluszékonyság, emlékezetkiesés jelentkezett. Egy hét történéseiből csak pillanatnyi emlékképeim vannak. A beszédzavar nagyon ijesztő volt, mert tudtam, hogy mit akarok mondani, de nem tudtam értelmes szavakat kiejteni. Hallottam magamat, amint csak makogok. Hiába erőlködtem, hogy sikerüljön kimondanom egy szót, csak nem sikerült. Hála Istennek, csak pár perces zavarok voltak ezek. Kétszer kellett megműteni a koponyámat.

Lélegeztetőgépen, intenzív osztályon töltött nehéz napok voltak ezek. A második műtét után voltam lelkiileg a legkritikusabb állapotban. Nem tudtam beszélni sem, csak gondolataimban beszéltem, könyörögtem Istenhez: **„Tudod, Uram, hogy a Tied vagyok, Hozzád tartozom, és akarok is Hozzád tartozni. Tarts meg, ha Neked kedves, de legyen meg a Te akaratom.”** Ez az időszak volt a legnehezebb, de így utólag ezekért vagyok a

leghálásabb, mert úgy érzem, megpróbált, megvizsgált az Úr. Ő a szívek és vesék vizsgálója. Életben tartott, elindulhatott a gyógyulásom. A kontrollvizsgálatok is javulást mutattak. Egy év múlva – korlátozásokkal ugyan –, de részmunkaidőben vissza tudtam menni dolgozni.

Ágnes: Igen, a következő megpróbáltatás akkor ért, amikor ezzel a szörnyű fejfájással, szédüléssel, beszédzavarral kellett újra a kórházba vinnünk. A diagnózis: 2 agyi bevérzés. – Két agyvérzés??? El se akartam hinni, hogy ez megtörténhet velünk. Kérdeztem is: Ez valóban megtörténik velünk? Azok után, amiken még csak nemrég kellett átmennünk? Uram, Te megengeded ezt is?

Az infúziók hatására egyik oldalon megállt a vérzés, de a bal oldalon nem tudták megállítani. Átszállították a Honvéd Kórházba, ahol még aznap éjjel megoperálták. Amikor végre hazahozhattuk, nagyon gyenge volt, járnai sem tudott, csak járókerettel kísértem. Egy hét múlva azonban rosszabbodott az állapota, visszatért az erős fejfájás, nagy gyengeség, és mentő vitte vissza a kórházba: újabb bevérzés az agyban. Éjszaka másodszor is megműtötték. Akkor én nagyon féltem, hogy elveszítem. Kétségbeesetten imádkoztam Istenhez.

„Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ...kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.” (Jn 16,23-24) – ezt ígérte az Úr Jézus nekem akkor. A lakás tele volt Igékkel, ablakpárkányon, konyhapulton, asztalon, szekrényen, mindenütt az Úr ígéretei voltak, hogy állandóan a szemem előtt legyenek, mert nagyon nagy szükségem volt rájuk. És az Úr adta sorra az Igéket, biztatásokat:

„Semmiért se aggódjatok ... hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.”

(Fil 4,6)

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,13)

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.” (Ézs 41,10)

Nagyon nehéz volt ilyen állapotban látni a férjemet. Az Igéket folyamatosan mondtam magamban. Mondtam magamnak és mondtam az Úrnak: Uram, Te azt mondtad, ne aggódjak. Te azt ígérted, megerősítesz. Te azt mondtad, ne féljek, hogy velem vagy, hogy megsegítesz minket. Én hiszem, hogy megteszed. Uram, várlak!

És még számtalan Igébe kapaszkodtam, amikor pedig már tehettem, mondtam a férjemnek tovább. Így erősített az Úr. Nem tudtam, mi lesz, de azt az egyet igen, hogy a kórházban és itthon velem is itt van az Úr! Akkor csodálatos gyógyítást és az Ő csodálatos szeretetét élhettük át újra.

Tibor: 2022-ben az orvosok elkezdtek a tüdőembóliából visszamaradt, letapadt vérrögökkel foglalkozni. A speciális tüdőértágító gyógyszerem mellett fizikai beavatkozásokat is terveztek azzal, hogy egy Bécsben elkezdett új módszert Magyarországon is betanítá-

nak. Lényege, hogy nem kell felnyitni a mellkast, hanem az ereken belül ballont vezetnek fel, amivel a kritikus érszakaszokat tágítják. Sajnos nem elég ezt egyszer elvégezni, többszöri beavatkozás szükséges. Nálam eddig öt operáció történt. Érezhetően jobban is vagyok, bár még mindig csak korlátozásokkal tudok dolgozni.

Ágnes: Már régebben mondta többször is a kardiológus, hogy van egy műtéti lehetőség, egy komoly beavatkozás a nehézlégzés javítására. Ezt a műtétet Magyarországon nem végzik, csak Bécsben. Közben jött a Covid-járvány, minden leállt, az egész egyre távolibbnak tűnt. Talán nem is lesz belőle semmi már – gondoltuk. A műtétről nem esett szó egészen 2022 decemberéig. Akkor érkezett a telefonhívás, menjünk megbeszélni a beavat-

kozást. Aggódás, tanácstalanság volt a szívemben: Hogy lesz majd? Hogy megyünk Bécsbe? Hogyan tudok majd a közelében maradni, látogatni? Hogy lesz ez egy idegen országban? És nagyon féltettem őt. De idegen volt az egész helyzet és számomra félelmetes. Imádkozva indultunk a megbeszélésre. Az Úr látta ezt a félelmet, és ezzel az Igével indított el:

„Légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs 1,9) Isten kegyelmét, gondoskodását tapasztaltuk meg újra! A megbeszélésen azt mondta a főorvos aszszony, hogy Tibornak már nem kell Bécsbe mennie, mint az eddig műtött betegeknek, hanem a bécsi professzorasszony fog

Budapestre jönni, és itt fogja operálni. Mi-lyen kegyelmes Istenünk van! Még inkább ezt éreztük, amikor megtudtuk, hogy azok a betegek, akiket eddig operáltak Bécsben, még mindnyájan nyitott mellkasműtéten estek át. Tibor volt az első, akin Magyarországon elvégezték ezt a műtétet.

Tudtuk, elmondták, ez sem veszélytelen beavatkozás. Előfordulhat esetleg tüdővérzés, de a javulás érdekében vállaltuk. Januártól júliusig öt ilyen komoly beavatkozásra került sor. Nyitott műtéttel ezeket a vérrögöket, ennyi vérrögöt nem tudtak volna eltávolítani. Tibor: Az első műtétnél ezzel az Igével erősített engem az Úr:

„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” (Ézs 40,29)

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul.” (Ézs 40,31a) – jó volt ráhagyatkoznom, tudva, hogy számontart, és gondja van rám.

Általában párnapi megfigyelés után haza lehetett jönni a kórházból.

Ágnes: Januárban, az első műtét napján Ézsaiás 40. fejezetét olvastuk:

„Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezsei virágé. ... Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk igéje örökre megmarad.” (Ézs 40,6 és 8)

Igen, kellett gondolkodnunk ebben a 4 évben sokszor arról, hogy az életünk törekeny, múlandó. Sokat tanított erről nekünk az Úr. És tanított sokat a szeretetéről itt a földi életben, hogy minden drága ajándékáért, minden együtt töltött napért mennyire hálásak lehetünk! Semmi nem természetes. Minden kegyelem. – És tanított sokat a földi életen túl is tartó szeretetéről, az örök életről, ami nagyon felértékelődött számunkra.

De olyan jó, hogy nemcsak a törekenységünkről olvastunk aznap, a műtét előtt, hanem az Úr hatalmáról is egy drága ígéretet:

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31) „De akik az Úrban bí-

nak... erejük megújul”. Valóban jó volt Benne bízni, Őrá bízni mindent. Hálásan megköszöntem ezt az ígéretet, és azt mondtam az Úrnak, hogy „Uram, éppen ezt várjuk ettől a műtéttől: járnak és nem fáradnak el. Hogy legyen elég levegő a járáshoz.” Az Úr Jézus ezt meg tudja tenni!

4 órán át tartott a műtét, de minden rendben ment. Akkor tudtuk meg, hogy itt műtétek sorozatáról lesz szó. Haza se engedték a kórházból, öt nap múlva újabb műtét következett, majd egy hónap múlva a harmadik. – És az Úr minden alkalommal az Igéjével erősített.

A napi bibliaolvasás során következett a vízkóros meggyógyítása a Lukács evangéliumából:

„Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta.” (Lk 14,4) Ha az Úr Jézus ezt a beteg embert meg tudta, meg akarta gyógyítani, ma is – újra és újra, velünk is – megteheti. Mert **„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)** Minden ígéretét komolyan vehetem én is!

Van egy imádságos füzetem. Több is, mert az évek során már volt, ami betelt. A napi Igét olvasva az Úr engem megszólító szavát és a szavára pár mondatos, rövid imádságomat elég sokszor beleírom. Mert jó néha visszanézni, hogyan vitt, hogyan hallgatott meg Isten, miben, hogyan hordozott. A második műtét napján ezt írtam:

02. 01.

„Fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám.” (Ézs 45,11)

„És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem.” (Ézs 45,21)

„Úr Jézus! Már éppen a műtőben van az én Tibim. Köszönöm, hogy ma is biztosítasz arról, hogy ott vagy és vigyázol rá. Te vagy az egyedül igaz Isten, Akinek van hatalma, ereje és szeretete is megtartani, sőt meggyógyítani. Olyan jó, hogy ő is a Te drága gyermeked, aki bízik Benned, Te pedig azt mondd ma nekem, hogy őt is, a mai nap történeteit, a Te kezed munkáját is bátran bízzam

Rád. Mindig szükségem van a Te szavadra, a Te erődre, biztatásodra, hogy ne gyengüljek el, ne essek kétségbe, de Veled, Uram, újra erőre kapok, Veled tudok továbbmenni. Csak dicsőíteni tudlak ezért a szeretetért, gondoskodásért, hogy amikor ott a műtőben ilyen nagy dolgok történnek, közben még rám is gondod van!” – Elég ijedten ébredtem akkor reggel, a sírás szorította a torkomat, de olyan jó volt minden félelmet, féltést elmondani az Úrnak, és Tőle békességet, megnyugvást kaptam: ma is a legjobb kezekben van a férjem!

Tibor: A negyedik beavatkozásra már nagy magabiztossággal mentem, szinte el is bíztam magam, hogy úgyis minden rendben lesz. Ekkor viszont az értágításkor megrepedt az érfal, és bevérzett a tüdőm. Ezt gyorsan és ügyesen kezelték az orvosok, de számomra nagy figyelmeztetés volt, hogy **ne feledkezzem meg arról, hogy életem minden dolgában Isten az, Aki cselekszik. Nem olyan egyértelmű, hogy mindig minden simán, problémamentesen teljesül.**

A kórházban töltött időkből sok betegtársamat láttam, ki hogyan fogadta megbetegedését. Szinte mindenki zúgolódással, háborgással volt Isten és a sorsa felé. Hálás vagyok az Úrnak, hogy bennem meg békesség volt: Isten erősített meg. Szentlelke indított is arra, hogy szobatársaimnak is adjak belőle, szóval és ígés lapokkal.

Mindig vittem magammal a Bibliámat és a Bibliaolvasó Kalauzt is, aminek a helye a kis szekrényen volt. Szükséges volt látnom, rápillantanom a Bibliára. Emlékeztető volt számomra, hogy ne feledjem, Isten itt is itt van! Pedig telefonon is elérhető lett volna a napi igeolvasás, de így kézzelfoghatóbb volt számomra az Úr jelenléte. Mert voltak olyan időszakok, amikor olvasni sem tudtam, csak rápillantani.

Isten kegyelméért adhatunk hálát, hogy ezekben a nehéz időkben megőrzött. Nem eltávolodás volt bennünk, hanem közeledés, hála és magasztalás. Azért is hálás vagyok az

Úrnak a velem, velünk törtétekért, mert megtanított elengedni, kiengedni a kezemből dolgokat. Megtanított még jobban értékelni az emberi életet, jobban látni az Ő teremtet, alkotó, gondoskodó munkáját.

Ágnes: A negyedik műtét júniusban volt. Ezen a reggelen olvastam a Zsidók 4,16-ot:

„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.” – irgalmat és kegyelmet találunk valóban aznap is. A műtétet másfél óra után meg kellett szakítani, mert bekövetkezett a tüdővérzés, de hála az Úrnak, rögtön tudták kezelni azt egy beavatkozással. Tovább kellett az őrzőben maradnia, a kórházban is több napig, mint eddig, de az Úr megtartotta őt! Az Úr Jézus kegyelmét tapasztalhattuk újra!

Tibor: Az ötödik kórházba menetelemtkor a napi Ige a Jób 17 volt. Az 1. vers rögtön így kezdődött:

„Lelkem összetört, napjaim kialvóban vannak: a temető vár énám!” – ez akkor nagyon mellbe vágott! Komolyan elgondolkodtam, de abban nyugodtam meg, ha így lenne is, tudom, hogy hova megyek: Az Úr Jézus-hoz, Aki az én Megváltóm.

Ágnes: Az ötödik műtétet vártuk a legkevésbé. Az eddigi műtét sorozat és a legutóbbi komoly probléma után nem volt egyszerű erre az újabb beavatkozásra készülni. Eddig nekem is erőt adott, ahogyan minden panasz, sajnálkozás nélkül, bátran ment mindig a kórházba, de most nehezen indult. Ha ő gyengébb volt, most én is gyengébb lettem. Nagyon féltem, hogy ismét baj lesz. De az Úr akkor is biztatott. Ezt írtam aznap a füzetembe:

07. 17.

„Ám az igaz kitart az ő útján és a tiszta kezű ember még erősebb lesz.” (Jób 17,8)

„Drága Uram! Éppen erre van szükségünk ma. Már elkezdődött a következő operáció, és Te látod, most nem olyan erős, mint eddig. Belefáradt már talán ezekbe a műtétek-

be, megpróbáltatásokba. De Te újra erőssé tudod tenni, Te valóban kitartást, bátorságot tudsz adni neki. Légy vele, kísérd el, Úr Jézus, és áldd meg, kérlek. Most is Benned bízom és a Te megtartó kegyelmedben!”

Az Úr meghallgatta ezeket az imádságainkat is, hálásan köszönöm Neki. És hálásan köszönöm, hogy a mi főti gyülekezetünk is imádságban hordozott minket. Megtapasztaltuk a testvéri szeretet erejét.

Tibor: Tudom, én sem fogok mindig, minden betegségből meggyógyulni, de azt is tudom, hogy az én mennyei Atyám kezéből sem esek ki. Megváltottjaként Vele lehetek majd az örök életben, ahogyan a Róma 8,38-39-ben olvassuk:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Ágnes: Azzal az Igével szeretném befejezni a bizonyágtételemet, amivel kezdtem:

„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Valóban, mekkora erő volt Jézus szavaiban és mekkora erőt, mennyi biztatást, békességet kaptam belőle! Ma is, és – hiszem – ezután is minden napon élhetünk az Ő szavából. Dicsérem Őt, a Szabadítót, a Megtartót, a Gyógyítót, Szerető Urunkat – mindenért!

Isteni szeretet

Áldás, békesség, Istené a dicsőség!

Papp János és Pappné Pisók Krisztina vagyunk.

János: A testvéreknek úgy lehetünk ismerősök, hogy mi vagyunk a szülei a két pörgő szoknyás kislánynak, Julcsinak és Rózsának, és egy igen aktív kisfiúnak, Janikának.

Néhány szóban szeretnénk most bizonyágot tenni arról, hogy milyen úton jutottunk el az Úrral való kapcsolatra, és hogyan kerültünk a gyülekezetbe, illetve hogy hogyan indult meg és zajlik jelenleg is a hitéletünk.

1992-ben Fótára születtem, és itt is nőttem fel. Világi családban nevelkedtem, ahol a materializmus és a munka szeretete volt a fő, meghatározó ideológia a mindennapjainkban. A spiritualitás egyáltalán nem volt jelen az életemben. Így Istenről sem esett szó sajnos, de az okkultizmus sem nyomhatta rá a bélyegét az életemre.

Korábban sosem foglalkoztam azzal, hogy egyszer majd meg fogok halni, de azután, amikor 2010-ben szembejött a valóság, és egy viszonylag közeli hozzátartozóm életét vesztette, **rádöbbsentem arra, hogy én is meg fogok halni. És nem tudtam, hogy mi fog történni a halálom után.** Egyet tudtam: hogy félek. Ezzel a kérdéskörrel kapcsolatban nem volt senkinek megnyugtató válasza a családomban, ismerősi körömben. Egy hét apátia után egyszerűen muszáj volt rendezni

az életemet, nem retteghettem egész életemben a haláltól. Innentől kezdve erős készte-tést éreztem arra, hogy keressem azt, hogy van-e több annál, mint az ezen a Földön töltött életem. Több vallási irányzat is élém került ebben az időszakban, de Istennek már akkor terve volt velem, mert engem már akkor is csak a Biblia Istene vonzott valamiért. Az Úr ezt mondja: „Közeledjtek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,8a) Az első munkahelyemen találkoztam egy bácsival, aki Jehova tanúja volt. A kollégáim viccnek szánták, amikor odaszóltak nekem, hogy beszélgessek vele egy kicsit, de nagy döbbenetet váltott ki, miután másfél órát beszélgettem vele, de nem volt meggyőző, mert a kérdéseimre nem tudott válaszokat adni. Később is volt néhány hasonló találkozás, de máskor sem kaptam válaszokat a kérdéseimre. **Aztán úgy adta az Úr, hogy élém hozta azt az embert, akire szükségem volt a hitéletem megindulásában.** Amikor a mostani munkahelyemen voltam gyakornok, akkor pont egy olyan emberrel kerültem egy szobába, aki éppen teológiát tanult, és ő volt az, aki választ adott a kérdéseimre. Némelyik válaszát hűsbavágónak éreztem, de helytállóak voltak. Szépen lassan teltek a hónapok, és rengete-

get beszélgettünk. Éreztem, hogy igaz, amiről beszélünk. Egyre jobban éreztem, hogy igényem kezd lenni arra, hogy tegyek valamilyen lépést Isten felé. A kollégám megkérdezte, hogy hiszem-e, hogy Krisztus meghalt értem a kereszten, én pedig igennel feleltem. Ezután elmentem abba a gyülekezetbe néhányszor, ahová ő is járt, és ott az egyik alkalommal meg is vallottam egy imában a gyülekezet előtt, hogy hiszem, hogy Jézus Krisztus meghalt értem a kereszten és megváltott a bűneimből. Később ugyanitt meg is keresztelkedtem. Ezután a hitbeli életem első évei ebben a gyülekezetben zajlottak, de leginkább online előadásait hallgattuk, csak néhányszor jutottunk el személyesen is. Krisztina: Szintén 1992-ben születtem, de Budapesten éltem 7 éves koromig. Akkor költöztem Főtra a családommal, amikor elkezdtem az általános iskolát. Egyébként itt ismerkedtünk meg Janival 1999-ben a Németh Kálmán Általános Iskolában, annak 1.b osztályában. Bár kisbabaként a szüleim elvittek megkeresztelni, de sajnos a családban Istenről és az Ő Szent Fiáról, Jézusról, egyáltalán nem esett szó a későbbiekben. 12 éves koromban külön angoltanárhoz kezdtem el járni. A házukban tartotta az órákat, és így valamennyire belelátam a tanár életébe. Abba, ahogyan viselkedik a családtagjaival, és amilyen a habitusa. Ő egy viszonylag fiatal egyetemista srác volt, aki akkor főiskolára járt, és magán angolórákat tartott gyerekeknek. Tudni kell róla, hogy **hívó család volt, amiben nevelkedett.** Ami feltűnt akkor, hogy **valami más volt itt, mint bárhol máshol.** Jó néhány évig ennyi volt az összes benyo-

másom arról, hogy milyen is az **a légkör, ahol ott van az Úr Jézus**. Emellett futott az Isten nélküli életem. Mindenki van egy Isten-alakú úr. Ennek a helyére az évek során nagyon sok minden lett beletömködve, ami egyáltalán nem illeszkedett bele. Az okkultizmussal való úr-betöltésem súlyos sebeket okozott rajtam. Többek között ok nélküli félelmet, figyelemhiányt, állandó zaklatottságot is éreztem.

Jani 2015-ben egy másik felekezetben letette az életét Isten előtt úgy megtérő imával. Majd később meg is keresztkelkedett. Ekkor nem volt köztünk összhang ebben, mert nem tetszett igazából a dolog, de mivel szerettem őt, ezért elfogattam.

2016 nyarán összeházasodtunk, akkor még felemás igában éltünk.

Később úgy alakult, hogy 2017-ben a családban történt egy tragédia. Egy nagyon fiatal hozzátartozóm elhunyt egy közlekedési balesetben. Ez az élmény mindent megváltoztatott egyik pillanatról a másikra. Amikor megkaptam a róla szóló hírt, **imára kulcsoltam a kezemet és Istenhez szoltam. Azt hiszem ez volt az első alkalom, amikor megszólítottam Őt**. A haláleset utáni hétvégére annyira szétcsúszott a családom és annyira aggódtam értük, hogy teljesen megüresítettem magamat, és úgy alakult, hogy abban a felekezetben, ahová Jani járt, **elmondtam egy megtérő imát** még azon a hétvégén, amelynek elején történt a baleset. Korábban tele voltam ellenérzésekkel, és hajlandóságom sem volt ezirányban. Jézus ezt mondja: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.*” (Lk 19,10)

János: Isten egyik nagy csodája az életünkben, hogy 2017 végén megszületett az első kislányunk, Julcsi. Ez egy nehezebb időszak volt az életünkben, mert volt bennünk egy általános félelemérzet, és mindentől óvni szerettük volna őt. Így sajnos nagyon **bezárkóztunk, elszigetelődöttünk, és az Istennel való kapcsolatunk egyhelyben állt**. Annak

ellenére, hogy valamilyen szinten benne voltunk egy gyülekezetben, ott nem tudott a hitünk egészségesen fejlődni és előrelépést mutatni.

Bár a Bibliát nagyon keveset hallgattam és olvastam (sajnos az igazat megvallva úgy érzem, hogy most is lehetnék jobb benne), ennek ellenére azt gondoltam magamról, hogy kifejezetten erős, igaz hívő vagyok. Rettentően kevély voltam. Azt éreztem, hogy csakis kizárólag abban a gyülekezetben találhatják meg az emberek az igaz Istent, ahová én csöppentem, és hogy a többi felekezetben pedig nem, bár valós ismeretem nem volt róluk.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy nem hagyott ebben az állapotban. Valójában itt tudtunk növekedni hitben, illetve nagyobb lépéseket tenni Isten irányába. Később előkerült, hogy bűnvallást is lehet tenni, és hogy ez egy fontos lépés lenne a hitéletünk alakulásában, de csak egy előkészítő megbeszélésünk volt ezzel kapcsolatban.

2019 májusában megszületett a második kislányunk, Rózsa. Érte is nagyon hálásak vagyunk az Úrnak.

Julcsi lányunk óvodába íratása 2020 szeptemberében volt esedékes. Már előtte elkezdtünk gondolkozni az óvodaválasztáson. Egyetlen komoly kritériumunk az volt, hogy hitben álló óvodába írássuk őt.

Az Úr ezt mondja: „*Minden utadon gondolkodj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.*” (Péld 3,6)

Így került elénk a főtí Száz Juhocska Óvoda, amiről semmit sem tudtunk még akkor. Felhívtuk az óvodát. Tünde nénivel megbeszélünk egy találkozót egy nyári napra, amikor ellátogathattunk az óvodába, és beszélgethetünk vele egy kicsit. A Covid miatt csak akkor tudott minket fogadni, amikor nyári szünet volt, és nem voltak bent a gyerekek. A beszélgetésünk során egyértelműen kiderült, hogy hitben álló óvodáról van szó, és egyértelművé vált számunkra, hogy szeretnénk ide íratni Julcsikát.

Krisztina: Bekertültünk az óvodába. De csak nemrég derült ki számunkra, hogy **már akkor mennyire a tenyerén hordozott minket az Úr**, ugyanis általában nincs hely az óvodában, és elsősorban csak gyülekezeti tagok gyerekeit veszik fel. Így hát örültünk ennek a sikernek, **de akkor még fogalmunk sem volt arról, hogy ezáltal egy élő hitű gyülekezetbe fogunk megérkezni.** Olyan közösségbe, ahol hitben nem csak álldogálunk, hanem kökeményen fejlődünk.

Mikor Julcsi bekerült az óvodába, éppen várandós voltam a harmadik gyermekünkkel, Janikával. Ekkor két anyuka az óvodából felkarolt, és invitáltak a baba-mama alkalmaikra. Örültem a lehetőségnek, és azonnal csatlakoztam is. A Covid miatt az alkalmaik akkor éppen online futottak. Isten dicsőségére 2021 januárjában megszületett Janika. Legnagyobb meglepetésemre ez az említett két anyuka ez alkalomból komatállal kedveskedett nekünk. Számomra ez egy hatalmas dolog volt. Ismeretlenektől ilyesfajta hozzáállást még sosem tapasztaltam. Nagyon hálás

volam. És alig vártam az alkalmat, hogy én is kedveskedhessek gyermekágyas kismamáknak hasonló módon.

Ezután rendszeresen részt vettem az online alkalmon. Mivel mindig nagyon feltöltöttek, így nem volt kérdés, hogy odaszánjam az időmet. A nyári időszakban az alkalmaik szüneteltek. Rádöbbsentem, hogy nagyon hiányzik a közösség és a hangzó Ige. A nyár végére megfogalmazódott bennem, hogy a következő nyári szünetben meg fogom találni annak a módját, hogy az Igével foglalkozzak. Alkalmanként ellátogattunk egy-egy templomi istentiszteletre, ami eleinte nagyon szokatlan volt. Nem kifejezetten döntöttünk még a gyülekezet mellett, csak próbálkoztunk, és egyáltalán nem volt evidens, hogy

minden vasárnapunkat az Úrnak szenteljük.

János: Kriszti elég jól érezte magát a baba-mama alkalmon, és szorgalmazni kezdte, hogy járjunk templomba.

Bizonytalan voltam, kezdünk-e el járni

ebbe a gyülekezetbe, bár visszatekintve Isten korábban a szívembe ültette a vágyat, hogy ide tartozzak. Az első emlékem a templommal kapcsolatban, amikor valamikor elhagytam a bejárata előtt egy vasárnapon 10 óra előtt néhány perccel, és láttam, hogy milyen szépen kialakított kis udvara van. Nagyon megfogott, ahogyan az emberek lelkesen mentek az Isten házába, és valahogy az az érzésem támadt, hogy milyen jó lenne ide tartozni. Végül csak elkezdttük valahol, és szépen lassan kirajzolódott, hogy jó ide járni, és hogy fogunk is.

A 2022-ben induló házaspároknak szóló sorozat volt az első rétegalkalom, amin részt

vettünk. Számunkra szokatlan, de nagyon jó is volt más hívők társaságában tölteni az időnket, megtapasztalni, hogy milyen más hívőkkel együtt közösséget alkotni, együtt imádkozni. Úgy beszélgettünk a házassággal kapcsolatos témákról, hogy annak a Szentírás volt az alapja, ami egy felüdülés volt számunkra.

Ahogy jární kezdünk a közösségbe, felmerültek bennünk a gyülekezet hitvallásával kapcsolatban kérdések, hogy mit is vall pontosan a Református Egyház. Aki ilyen közegeben nevelkedik, abban ez a kérdés fel sem merül. Viszont mi nem tudtunk szinte semmit erről. A felmerülő kérdéseket különböző alkalmakon sikerült kötetlen beszélgetések formájában a lelkészekkel átbeszelnünk. Ezek mindig nagyot lendítettek előre a következő hitbéli lépéseinken, illetve megerősítette bennünk azt az érzést, hogy jó helyen vagyunk ebben a gyülekezetben.

2022 nyarán Lőrincz András invitált, hogy járjak a gyülekezeti fócira, ahová szívesen csatlakoztam. Ez egy nagyon jó kis közösség, minden héten pénteken este focizunk egy jót a testvérekkel. Minden alkalmat ima-közösséggel zárunk, és közösen szoktunk szolgálni a gyülekezetben is.

Krisztina: **A megtérő ima elmondása után évekig halogattam a bűnvallást. Amikor a lányom is arról számolt be, hogy rémisztő alakokat lát a szobájában, jelentkeztem egy lelkészi beszélgetésre,** tiszteletes asszonnyal meg is beszélünk egy időpontot a következő hétre, de miután meghallgattam az okkultizmusról szóló 3 részes sorozatot, a félelem ismét elhatalmasodott rajtam, és előrébb kellett hozni az időpontot. **Ebben a beszélgetésben megvallottam és megtagadtam bűnemet, és behívtam Jézust a szívembe.** Boros Lajos bizonyosságtételében hallottam azt a jó megfogalmazást, amit tapasztaltam is, hogy **a bűnnek van egy hatósugara. A hit nem magánügy, hanem hatással van a környezetünkre is.** Már másnap láttam Isten munkáját a gyerekeimen, amikor

először imádkoztak együtt. Mondanom sem kell, hogy a rémisztő alakok is eltűntek.

János: A bűnvallástétel kérdése tavaly nyáron került elő újra, viszont most úgy éreztük, hogy ebben a gyülekezetben meg fogjuk tudni tenni. Szeptemberben Kriszti beszélt a tiszteletes asszonnyal, aki támogatott minket ebben. Később az okkultizmusról szóló előadássorozatban elhangzottak megerősítettek abban, hogy ne halogassuk tovább a dolgot.

Miután Kriszti bűnvallást tett, egyik nap kertészkedtünk, és odajött hozzám és **csak ennyit mondott: „most csend van, mintha eddig folyamatosan beszéltek volna hozzám, de ez már nincs így többé”.** Őszintén megvallva, ez nagyon meghökkentett. Nem volt más hátra, egy kis segítséggel és rengeteg önvizsgálattal **összeszedtem a bűnemet, és egy jól teleírt A4-es papírral elmentem tiszteletes úrhoz egy lelkészi beszélgetésre, amely során megvallottam és letettem a bűnemet.**

Az Úr ezt mondja: *„És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűnieteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jak 5,15-16a)*

Krisztina: Mindketten végigjártuk a 2023 márciusában kezdődő Keresztkérdések sorozatot. Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak, hogy ezt így együtt, házaspárként tehettük meg. Az alkalmak alatt óvodáskorú lányainkra a baba-mama szobában vigyáztak a testvérek, így csak a kisfiunkat kellett rokonokra bízunk, ami egyrészt nagy segítség volt számunkra, mert tehermentesítette a családot, másrészt nagy öröm is volt, hogy a lányaink is részt vehetnek a saját korosztályuk gyülekezeti életében. Jó helyen voltak. A tanfolyamon végighaladtunk Márk evangéliumán, majd lezárásként egy ünnepi istentisztelet keretein belül idén nyáron, június 11-én konfirmáltunk. **Most már nem volt kérdés, hogy itthon érezzük magunkat a gyülekezetben. Megérkeztünk.**

Ezután egyre jobban kikristályosodott a szívünkben a vágy, hogy a számunkra legfontosabbakat, a gyermekeinket, is megérkeztesük a hitéletbe, illetve a gyülekezetbe. Így került sor szeptember 17-én a keresztelőjűkre.

Jézus ezt mondja: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.”* (Mk 10,14b)

Mind a konfirmáció, mind a keresztelő olyan ünnepélyes alkalmak lettek az életünkben, amik megerősítik a családjunk elköteleződését a Jézussal való kapcsolatunkban.

Míg végigjártuk ezt az említett néhány évet az Úrral, egyre fontosabbá vált, hogy összhangban legyünk az Ő akarásával az életünk minden egyes területén. Rendkívül nagy áldás, hogy házaspárként, egymást támogatva mindketten az Úr Jézusra tekintve éljük az életünket.

A hitéletben való előrehaladásomra rendkívül jó hatással voltak és jelenleg is vannak a gyülekezetben elhangzott igehirdetések, evangelizációs alkalmak, illetve a közösség, azon belül is egy szorossá vált barátság, melyek mind támogatják az Isten útján való megmaradásomat és fejlődésemet.

Megismertem Isten mindennél hatalmasabb szeretetét, ami arra sarkall, hogy ezt másokkal is megosszam, és szolgálattevőként tevékenykedjek.

János: Az Úr az életemben mindig ott volt velem, fogta a kezemet, és gondja volt rám már akkor is, mikor nem is tudtam a létezéséről. Az elhangzott dolgokon felül nagyon sokszor éreztem és tapasztaltam Isten jelenlétét és munkáját az életemben. Elhívt, mert szeret, ezért nagyon hálás vagyok. És hálás vagyok azért is, mert hitbéli utamra Isten adott nekem egy társat is, aki itt áll mellettem, a feleségemet.

Az Úr ezt mondja: *„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”* (Zsolt 103,2)

Ha nincs bennem szeretet

Bizonyosságtételünk vezérfonalának a Lukács evangéliuma 13,6-9 verseit választottuk, mert szeretnénk bemutatni Isten Szentlelkének megerősítő és kitartó munkáját az életünkben:

„Azután ezt a példázatot mondta: Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta erre a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.”

A nevem **Papp Benedek**, Tiszaszentimréről származom, és szeretném röviden elmesélni, hogy a Mindenható Isten milyen úton hívott el Magához, és vezetett az Ő népéhez.

A babakori keresztelőm után az első alkalom, amire már emlékszem az egyházzal, hittel, vallással való kapcsolatomban, amikor nagymamám magával vitt a református templomba Tiszaszentimrén. Emlékeim szerint elszórtan jártunk, de valamelyest rendszeresen.

Általános iskolába szintén Tiszaszentimrere jártam, ugyanitt református hittanra, és konfirmáltam is. A hittanoktatáson tanultak és egy nyári olvasmány hatására jelentkeztem – és bekerültem – a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába azért, hogy elérjem a kitűzött célt: Légy jó mindhalálig!

Papp-Nagy Renáta vagyok, Karcagon nőttem fel. 1 éves korom óta református vagyok. Miért említésre méltó információ ez? Talán 6-7 éves koromban találkoztam először az áhítat fogalmával. A katolikus János Atya szervezésében gyermekeket vittek egy alkalomra, és mivel kotnyeles kislány voltam, én is odakeveredtem, majd hazaérve boldogan meséltem élményeimet anyukámnak, aki erre azt válaszolta: „De hát te refor-

mátus vagy!” Elkönyveltem, hogy akkor én református vagyok, ehhez ragaszkodom, de hogy igazából mit is jelentett, arról fogalmam sem volt. Nagymamámtól megtanultam az alvás előtti és utáni imádságokat, illetve a Miatyánkot. Református általános iskolába jártam, ahol nagyon élveztem a reggeli csendes perceket és áhítatokat, a hittanórákat, az akkor megtanult énekek közül nagyon sok most is élesen él a fejemben. Jártam vasárnapi iskolába, később templomba. Részt vettem bibliai ének- és versmondó versenyeken. Mindeközben évekig rettegettem a halál gondolatától. Senkinek sem mertem róla beszélni, és nem vettem észre, hogy **a megoldás egy karnyújtásnyira, vagyis mindössze egy imára van tőlem.**

Benedek: A kollégiumban voltam diákpresbiter, vallásfakultásra jártam, minden reggel állandó résztvevője voltam a reggeli áhítatoknak, ám ennek ellenére mikor **kikerültem a kollégiumból, mintha mi sem történt volna, folytattam az életemet tele tévelygésekkel.** Egyáltalán nem ismertem meg ugyanis Jézus Krisztust, nem hallottam meg a megváltás üzenetét – hogy lehet ez, azt magam sem tudom! Pedig én jó akartam lenni, minden erőmmel. Ennek ellenére azt kell mondjam, hogy évekkel később eszméltem

csak rá, hogy itt éreztem a nyugalma és a békességét, biztonságban voltam a kollégium falain belül, legszívesebben úgy mondanám, hogy Isten közelségében.

A középiskola után egy évet szeretetszolgálatban töltöttem Hollandiában. Bár élő hittel rendelkező emberek között élhettem, a rendszeres reggeli és esti áhítatok kivételével nem találtam a

helyem, sem Krisztust.

A diakóniai szolgálat után a Debreceni Egyetemre jártam, biológiát, kémiát, gépészetet tanultam. Eredeti szándékom szerint orvosi, gyógyszerészeti pályára készültem, mert szerettem volna gyermekekkel foglalkozni. Erről az útról több ponton is eltérített Isten akarata. Azonban később alkalmat adott mégis arra, hogy olyan tevékenységet folytassak munkámmal, mely gyermekek életét menti és hosszabbítja meg. Az egyetemen ismerekedtem meg a leendő feleségemmel. Ekkor még az Úr Isten nélkül, hiányosan éltük közös és egyéni életünket is.

Renáta: Konfirmáltam, majd a lelkészünk bátorítása ellenére a debreceni református kollégium helyett a helyi világi gimnáziumba jelentkeztem, és a templomba járásom gyakorisága lekorlátozódott a húgom jeles iskolai eseményeire. Azzal nyugtattam magam, hogy attól én még hiszek Istenben. **Hittem a teremő Isten létezésében, de egyáltalán nem ismertem Őt.** Tanultam történeteket Jézus életéről, a Golgotán elszenvedett kereszthaláláról, de **nem láttam, hogy az én bűneimet is elhordozta a kereszten, hogy az életét adta azért, hogy nekem örök életem legyen.**

A Debreceni Egyetem kémia szakára felvéte-

liztem. Kiszakadtam végre a sokszor nem épp felhőtlennek megélt otthoni légkörből. Nappal az egyetem jól teljesítő hallgatója voltam, hetente több este viszont szinte kontroll nélkül buliztam a barátaimmal, ezzel próbálva betölteni egy nagy űrt a szívemben.

Életem vonata mozdonyvezető nélkül száguldott a kárhozatba. Az Úr kegyelme, hogy nem hagyta teljesen kisiklani. Közös óráink ellenére Benit közelebről csak az egyetem 3. félévében ismertem meg. Azt gondolom, **ez volt az Úr első lépése felém** azon az úton, amelyen végül az Ő kegyelméből visszatálтам Hozzá. Az egyetemen sok mindent megtanítottak a vegyészzel kapcsolatban, de az nem hangzott el, amit egy lelkipáspártortól hallottam, hogy **a hitnek egy szabad vegyértéke van, és az csak egyféleképpen köthető le, Istennél vagy máshol.**

Benedek: A jobb lehetőségek reményében Budapestre költöztünk, előbb Zuglóban, majd Budatétényben laktunk. 2018-ban házasodtunk össze, és egy régi szobatársam, nagytiszteletű Czeglédy Péter Pál, adott bennünket össze. A jegyesoktatáson Gary Chapman Szeretetlenvek című könyvét vettük végig, ennek a könyvnek fontos szerepe volt abban, hogy miként kell viszonyulnunk egymáshoz: **megértettem, hogy a kulcs a jól működő emberi kapcsolatokhoz a szeretet.** De még mindig csak az emberi szeretetre gondoltam, nem az agapéra, az Isten szeretetére. Isten szeretete nélkül hiányosak vagyunk, nem tudunk megfelelően üzemelni.

Renáta: A jegyesoktatás házi feladataként meglátogattuk a budafoki református gyülekezet egyik istentiszteletét, ahol mintha „valaki” leadta volna a drótot, ugyanis éppen a szeretetlenelvekről volt szó. Hihetetlennek tűnt a véletlen egybeesés, de a szívünk még így is kemény maradt.

Benedek: 2019 áprilisában megszületett első gyermekünk, Dani. Őt szerettük volna megkereszteltetni, így visszamentünk a Budafoki Református Gyülekezetbe. De jött a Covid,

és elvesztettük a keresztelő után ezt a friss kapcsolatot. A Covid alatt a költözés mellett döntöttünk, és hosszas keresés után tudtunk vásárolni egy házat Fótfürdőn. 2020 karácsonyát már itt töltöttük.

Renáta: A keresztelő alkalmával újra találkoztam azzal a szeretetteljes, békés érzéssel, amit még az általános iskolában tapasztaltam. A lelkész **hívott minket a rétegal-kalmakra**, de a baba-mama kör helyett én inkább baba-mama jógára jártam, kéthetente egyszer pedig nem voltunk hajlandók beáldozni egy-egy estét női és férfiórára. A vágy ekkor már bennünk volt, de azt mondtuk, majd később, majd tavasszal. Tavasszal azonban jött a Covid járvány, mi pedig úgy döntöttünk, hogy költözzünk.

Visszatekintve a költözést megelőző kb. fél-éves időszakra, bámulatos számomra az, ahogyan az Úr elkészítette azt az utat, hogy mi végül Fóton kössünk ki. Számomra fontos szempont volt, hogy az új településen legyen református gyülekezet és egyházi oktatási intézmény is. Fótról nem tudtunk semmit, egy ingatlanhirdetés keltette fel az érdeklődésünket. Gyors ellenőrzés után nyugtáztam, hogy van baba-mama kör és óvoda is. Első alkalommal magával ragadott minket a tó melletti erdős zsákutca, ahol a meghirdetett házat tekintettük meg. Nagyon szerettük volna, ha sikerül megvenni, de több akadállyal találtuk szembe magunkat, amik miatt nem mertünk lépni. Pest, majd Veresegyház felé vettük az irányt. Rengeteg falba ütköztünk, semmi nem akart összejönni, amiről azt gondoltuk, hogy „na ez lesz az”. Végül két és fél hónappal később ugyanabban a tó melletti zsákutcában találtunk egy újabb eladó házat. Négy sokat próbáló hónap után megérkeztünk. Ekkor még nem is sejtettük, hogy Isten milyen csodát készített elő nekünk, és hogy a saját családuktól távol egy teljesen új, lelki családot kaptunk itt. *„Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr tanácsa valósul meg.” (Péld 19,21)*

Benedek: 2021-ben megszületett második gyermekünk, Csongor. Őt is szeretnénk volna megkereszteltetni. Így indultunk el az úton közelebb Jézushoz és a Főti Református Gyülekezethez, miután bejelentkeztünk keresztelői szándékunkkal a parókián.

Ahogy világi szemmel szépen haladtunk a családi életünkkel és az anyagi gyarapodással: gyerekek, ház, autó, vezető beosztású izgalmas pozíció, úgy éreztem magamat egyre inkább elveszítettnek és reménytelennek:

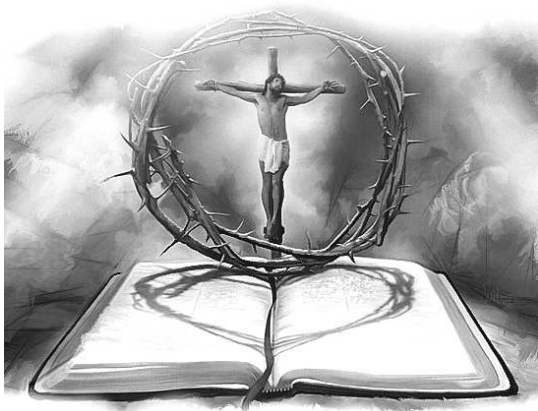
Mi az elég? Kinek kell megfelelek? Hogyan kell megfelelek? Ezt egészen az összeroppadás széléig tudtam folytatni. Mindig úgy éreztem, hogy van-
nak jó ötleteim, amivel növelhetem a családként és a saját magam egzisztenciáját, hogy nagyobb biztonságban legyünk, de sosem tudom őket megvalósítani: volt bennem irigység, harag, burkolt állandó rosszindulat, szerzésvágy.

Ebben az időszakban sok vezetői képzésen vettem részt, és igyekeztem tudományosan, racionálisabban gondolkodni és élni. Ennek eredményeképpen hamar eljutottam egy izraeli származású történész bestselleréhez, melytől az ember és az emberiség abban különbözik az állatoktól, az adja a sikerét a föld többi lakójával szemben, hogy nagy számban képes flexibilisen együttműködni, mert képes nem látható dolgokban hinni, és erre folyamatosan szüksége is van, mintha egy lyukat próbálna folyton betömöködni, ideológiákkal, eredményekkel, eszmékkel.

Renáta: 2022 januárjában becsatlakoztam a gyerekekkel a baba-mama kör online alkalmaiba, ahol már az első alkalommal csodál-

tam a nagy közösséget, hogy mennyire nyíltan beszélnek az emberek a problémáikról, örömeikről és ezeknek az Istennel való közösségükben megélt háttéréről. Rövid idő után rájöttem, hogy szeretném azt a valamit, amit láttam ezeknek az anyukáknak a szemében. Csongor keresztelőjére alapos felkészítéssel vettünk részt, ahol egyre inkább ki-
rajzolódott bennünk, hogy olyan életet szeretnénk családként élni, ahol Jézus az Úr. A keresztelő alkalmával voltunk először istentiszteleten. Nagyon mehatott a hála-
énekkar szolgálata, a padsorokban fellelt már ismerős arcok jelenléte és a teljes mértékben személyre (családra) szabott keresztelői ige-

hirdetés is. Akkor még nem tudtam megnevezni, de visszavonhatatlanul bekerültem Jézus szeretetének a vonzáskörébe. Ezután igyekeztünk minél több istentiszteleten részt venni, elkezdtem olvasni a Mai Igét, majd a Kalauz szerinti igerészeket, ha eszembe jutott és

időm is volt rá, de sok minden más fontosabb volt még akkor. A nyár végére viszont már hiányzott a közösség.

Benedek: Számomra Csongor 2022. május 8-i keresztelőjét és Dániel fiunk óvodai be-
szokását követő időszak volt nagyon meghatározó. Emlékszem Dani első gyermek-
istentiszteleti alkalmára 2022 őszén, mert bent maradtam vele az alkalmon végig, hiszen akkor még neki is minden új volt, maga az élet is, nem volt szívem egyedül hagyni. Éppen egy Dániel könyvéből vett történetet dolgoztak fel, mégpedig azt a részt, amikor Abednégó és két társa a biztosnak látszó tűzhalálba indul, mert nem akarták Istent megtagadni és Nabukodonozor királyt imád-

ni. Nem kicsit meg voltam döbbenve azon, miért egy ilyen durva történettel foglalkoznak pici gyerekek. De ennek hatására, és mert a Bibliaolvasó Kalauz alapján Dániel könyvét olvastuk, próbáltam beleélni magam Abednégóék helyzetébe, próbáltam feldolgozni a történetet, ekkor ez még egy mellékes szálnak tűnt.

Renáta: Dani fiunk 2022 szeptemberében elkezdte az óvodát, és az ott megtapasztalt áldott légkör a személyes hitéletemnek is nagy löketet adott. Az istentiszteletek elkezdtek az aktuális kérdéseimre válaszolni, és Isten végtelen irgalmából egy olyan lelki testvért, barátot adott mellém, aki folyamatosan táplált lelkileg, és arra ösztönzött, hogy növeljem bibliai ismeretemet. Az új információkat igyekeztem férjemmel is naponta megosztani, így együtt is keresve a válaszokat Isten dolgaira. Egyre többször hallottam a megtérésről, újjászületésről, de teljesen **elbizonytalanodtam, hogy én megtértem-e már**. A körülöttem lévő emberek életét látva egyértelmű volt, hogy nem, **de ugye én hittem Istenben, akkor most hogy is van ez?** Jakab apostol írja levelében: „*Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek.*” (Jak 2,19) Fel kellett ismerjem, hogy megtérésem útjában nem csak az állt, hogy nem ismertem Jézust igazán, hanem az is, hogy egyáltalán nem vettem tudomást a Sátán létezéséről. Ismertem őt a bibliai történetekből, de egyáltalán nem tartottam valós, az életünkben jelenlévő és befolyással bíró hatalomnak. Hiba volt.

Benedek: A munkám miatt mindig nagy nyomást éreztem magamon, és ebben a pattanásig feszült, frusztráló helyzetben egy új, de otthonérzésű, ismerős helyre vezetett engem az Úr: vissza arra a helyre, ahol tudtam a játékszabályokat és azt, hogy kinek kell megfelelni. Ez a hely a református kollégium volt, vagyis annak főti megfelelője a Kálvin teremben, a főti gyülekezeti házban. Ez a hely egy az egyben idézi számomra a refis környezetet, ugyanaz a vörös márványpadló,

ugyanazok az illatok, szagok és ugyanazok a szavak hangzottak el, mint a kollégium Dísztermében.

Ekkor azt értettem meg egy pillanat alatt és éltem át teljesen, hogy Istennek már az elejétől terve van velem, mint mindenkivel, és ez hirtelen helyre tett mindent: pl. **a szívemben lévő lyukat/üregét csak Isten töltheti ki**. Ennek megélése után sok minden megváltozott. Kitisztult a kérdés: **milyennek kell lenni – olyannak, mint a Názáreti Jézus volt, akiben Isten gyönyörködött**. Ekkor indult el bennem a vágy nagy erővel Krisztus személyének megismerésére, amely tart azóta is, és ha jól sejtem életem végéig és azután is tartani fog.

Ekkor tudtam feldolgozni és megérteni Abednégóék történetét is: Istent az első helyre helyezve kell élnünk, nincs más út, neki van hatalma bármilyen helyzetből kimenteni, és arra is van hatalma, hogy ezt ne tegye. Mert a terve részei vagyunk. Azzal a hittel kell élnünk, mint a három zsidó férfinak: „*Ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből ... De ha nem tenné is...*”

Ezután már azon háborodtam fel (képletesen), miért nem minden óvodásnak a tüzes kemence történetét mesélik.

2023. február 17-én jött el a pillanat, amikor **befogadtam a Megváltót a szívembe, bűneimet pedig keresztje elé letettem**.

„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek.” (Ézs 61,1)

Renáta: A tavaly őszi evangelizációs sorozat okkultizmusról szóló előadásai kapcsán hallottam először a bűnvallásról. Elkezdtam Tamás bácsi előadását meghallgatni, de félbehagytam. A jóga és a Harry Potter mint a Sátán potenciális eszközei részek teljesen megakasztottak. Azt gondoltam, ez azért mégiscsak túlzás. Értsem én, hogy mi velük a gond, de miért nem lehet ezt módjával kezelni? Szóval mégsem értettem. Később tovább hallgattam az előadásokat, de még nem éreztem azt, hogy kész lennék egy ilyen döntést meghozni. Az Igét viszont egyre jobban szomjaztam, dicsőítő zenéket és előadásokat kezdtem hallgatni. Decemberben szólt hozzám az Úr a következő Igén keresztül: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!*” (Jn 7,37). Azt gondoltam, igen, ez én vagyok, ezt érzem, szeretnék egyre közelebb menni Jézushoz. Szeretném, ha Ő lenne az első helyen az életemben. Egyre inkább tudatosult bennem, hogy a bűnvallást nem lehet megúszni. Felragyogott előttem a keresztség jelentősége és valósága, le akartam borulni Megváltó Uram lábai elé. A fejemben folyamatosan az „*Új szívet adj, Uram, énnekem*” kezdetű ének szólt. Végül 2023. február 10-én erre is sor került. **Megvallottam az addig felismert bűneimet, bocsánatot kértem és átadtam az életemet az Úrnak.** Mennyei Atyám az Ézsaiás próféta teljes 54. fejezetével bátorított aznap. Egy részletet szeretnék most kiemelni: „*Ne félj, mert nem vallasz szégyent, ne pironkodj, mert nem ér gyalázat! Ifjúkorod szégyenét is elfelejtéd.*” (Ézs 54,4)

Az Úr eloszlatja a féltelmeimet, előre biztosított róla, hogy megbocsátást nyernek ifjú korom szégyenteljes cselekedetei.

Benedek: Azóta igyekszem közelebb kerülni, és mind jobban átadni az Úr Jézusnak az irányítást. Számptalan olyan összefüggést fedett fel előttem a Szentlélek, ami rég az

orrom előtt volt, de egyedül nem ment a megismerés. Megismertem Isten humorát, az Ő humora az isteni szeretet, ez tudja csak megvidámítani maradéktalanul az embert.

Azóta több alkalommal is átéltem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, a Megváltó, akinek mindenre hatalma van és terve van az Ő tökéletes akarata szerint. Nála van a legnagyobb gazdagság, amire az ember áhítozhat. Isten megadta azt az ajándékot, hogy közvetve gyermekek életének megmentésén és meghosszabbításán dolgozzak. Egy olyan gyógyszeren, amivel cisztikus fibrózissal született gyerekek akár 30 éves korukig is élhetnek, szinte teljes életet. **Ez nem tűnhet túl soknak, de én tudom, hogy még egy nap vagy még egy óra haladék is sorsdöntő, ha arról van szó, hogy adatik-e idő befogadni Krisztust a szívünkbe és örök életünk lehet.**

Renáta: Miután letettem a bűnbatyut, mérhetetlen hála töltött el. Elindultam egy ismeretlen, de ígéretekkel teli úton, a nagybetűs ÉLETbe. Teljesen átalakultak a mindennapjaim. Isten Szentlelke kimunkálta bennem, hogy alvás és lustálkodás helyett legyen erőm korán reggel Neki szólni az időmet, mindezt ragyogó lelkesedéssel, majd igyekezzem Köré építeni a napomat is, Jézussal együtt vándorolni minden utamon. Nagyon izgalmasnak találom, hogy kutassam az akaratát életem minden szegletére vonatkozóan, és naponként elkérjem Tőle a hitbeli növekedést. Tanulok az engedelmesség útján járni, több-kevesebb sikerrel.

Az egyik legmeghatározóbb összefüggés, amit felfedtet előttem a Szentlélek az 1Korinthus 13-hoz kapcsolódik, vagyis a Szeretethimnuszhoz. Ez volt az egyetlen egybefüggő igazság, amit az általános iskolából megjegyeztem. Egyik este, miután igazán megértettem, hogy Isten szeretet, és az itt említett szeretet ezt az agapét mutatja be, belém hasított a felismerés, mit is jelent az, hogy „ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok”. Isten szeretete nélkül valóban sem-

Anyakönyvi híreink 2023. november 26-ig

Esküvők – A következő párok kértek áldást házasságkötésükre:

Hejci István és Hejci Kinga	2022. december 21.
Kaposvári Bálint Zalán és Károlyfi Tekla Mariann	2023. január 21.
Simonfi Attila és Kádár Anikó	2023. május 20.
Bagu Géza és Bagu Rita	2023. július 01.
Lécz Gergely és Tóth Anna	2023. július 15.
Cseresznye Krisztof és Szabó Réka	2023. július 22.
Szöke Tamás János és Nagy Szakmáry Boglárka	2023. július 22.
Kollárdi Zsolt és Hrebenku Melinda	2023. augusztus 19.
Massimiliano Meineri és Ombodi Dóra	2023. szeptember 01.
Klimaj Zoltán István és Mátrai Vivien Mercédesz	2023. szeptember 02.
Péterfi Zoltán és Péterfi-Laczó Ildikó	2023. szeptember 09.
Hábel Márton és Hábel-Szabó Réka	2023. szeptember 09.
Darás Sándor Zsolt és Darásné Papp Enikő	2023. szeptember 30.
Koncz Tamás András és Majer Erika	2023. október 07.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben:

Papp-Nagy Csongor, Papp Benedek és Nagy Renáta gyermeke	2022. május 08.
Dudás Ákos Balázs,	
Dudás János és Dudásné Diósi Katalin gyermeke	2023. március 26.
Csihar Benett Krisztián,	
Csihar Krisztián és Csihar-Mayer Tünde Melinda gyermeke	2023. május 07.
Zeke Sára, Zeke László és Vikár Ágnes gyermeke	2023. június 18.
Kunstár Fanni,	
Kunstár Zoltán és Kunstár Alexandra Enikő gyermeke	2023. július 02.
Csepregi Marcell,	
Csepregi András Gábor és Csepreginé Gyatyel Bettina gyermeke	2023. július 23.
Hejci Ádám, Hejci István és Hejci Kinga gyermeke	2023. július 30.
Papp Julianna, Papp Rózsa, Papp János,	
Papp János és Pappné Pisók Krisztina gyermekei	2023. szeptember 17.
Pinke Laura, Pinke János és Pinke-Mádl Kinga gyermeke	2023. szeptember 24.
Vizi Kilián András, Vizi András Marcell és Vizi Alexandra gyermeke	2023. október 22.
Tóth Bende, Tóth Patrik és Tóth-Eszes Lili gyermeke	2023. november 05.
Veperdi Petra, Veperdi Mátyás és Veperdi Kata gyermeke	2023. november 12.
Albert András, Albert András és Albert-Kiss Ivett gyermeke	2023. november 26.

Felnőttkeresztesség:

Mátrai Vivien	2023. április 30.
Gerényi Krisztofer	2023. október 28.

Konfirmálók – Fiatalfiaink konfirmációja:

Ágoston Csaba, Ambrus Ádám, Balogh Norbert, Bildhauer Szofi, Pfeiffer Nóra, Rosental Ruben, Steiner Sára, Tóth Dávid

Felnőtt konfirmálók:

Bagyinka Csaba, Berán Krisztina, Bildhauerne Pach Diána, Budavári Adrienn, Budavári Ragnar Csaba, Demeter Katalin Enikő, Harsányi Mercédesz, Hegyesi Ferenc, Imre Norbert, Oláh-Fenyvesi Judit, Oláh János, Papp János, Pappné Pisók Krisztina, Petrovánszki Szilvia, Tasi Zsolt Gábor, Tóth Ferenc Tibor, Vozár Károlyné, Zolnai Dániel

Imádkozzunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Turai Józsefné (80)	Fót, Balavásár u. 22.	2022. december 06.
Gáti Dorka (5)	Fót, Juhász Gy. u. 6/4.	2022. december 09.
Varga Sándor (81)	Veresegyház, Szent I. u. 23.	2022. december 10.
Váczi Lászlóné (85)	Fót, Sinka I. u. 19.	2022. december 21.
Pető Antal (95)	Budapest, XV. Zsókavár u. 39.	2022. december 28.
A. Tóth István (83)	Fót, Vörösmarty M. u. 41.	2022. december 29.
Giber Tiborné (79)	Fót, Budai Nagy A. u. 5.	2022. december 30.
Lőri Lidia (78)	Fót, Mária u. 12.	2023. január 10.
Kovács Mihály Dávid (78)	Dánszentmiklós, Dózsa Gy. u. 143.	2023. február 08.
Németh Józsefné (92)	Velence, XIII. u. 51.	2023. február 19.
Dénes Albert (61)	Mogyoród, Hangulat u. 47.	2023. február 19.
Lendvai Gézáné (81)	Fót, Virág B. u. 6.	2023. február 20.
Szabó Sándorné (78)	Fót, Tessedik S. u. 24.	2023. február 23.
Balogh János (77)	Fót, Juhász Gy. u. 10.	2023. február 23.
Lippai Tamás (86)	Fót, Bartók B. köz 10.	2023. március 12.
Gergály Ferencné (69)	Fót, Apponyi F. u. 29.	2023. március 15.
Molnár András (76)	Budapest, IV. Csokonay M. u. 22.	2023. április 05.
Marinka Margit (58)	Budapest, XIII. Róbert K. krt. 104.	2023. április 08.
Horváthné Szatmári Zsuzsanna (65)	Fót, Hargita u. 3.	2023. április 16.
Nyuka József (79)	Fót, Széchenyi I. u. 1/A	2023. április 20.
Nagy István (75)	Fót, Bokor köz 2.	2023. április 28.
Kirják József (81)	Fót, Mária u. 9.	2023. május 14.
dr. Molnár László János (77)	Fót, Szabó D. u. 6.	2023. május 15.
Németh Károlyné (80)	Fót, Balavásár u. 29.	2023. május 23.
Pintér Józsefné (86)	Fót, Tompa M. u. 14.	2023. június 01.
Nyuka István (55)	Budapest, IV. Munkásotthon u. 32.	2023. június 08.
Sarkady Gusztáv Bálint (89)	Budapest, XV. Bethlen G. u. 45/A	2023. június 11.
Szente Károly (82)	Fót, Kodály Z. u. 3.	2023. június 14.
Szabó Sándor (82)	Fót, Tessedik S. u. 24.	2023. július 05.
Jekliné Pintér Zsuzsanna (59)	Fót, Boróka u. 11.	2023. július 13.
Töröcsik Györgyné (80)	Budapest, IV. Deák F. u. 77.	2023. augusztus 12.
Búzás László (85)	Hatvan, Mészáros L. u. 21.	2023. augusztus 12.
Majer Zoltán (42)	Fót, Klára u. 3.	2023. augusztus 16.
Hódi Jánosné (82)	Budapest, IV. Rózsa u. 30.	2023. szeptember 15.
Barna Istvánné (77)	Fót, Vörösmarty M. u. 14.	2023. szeptember 26.
Gál Matild (87)	Budapest, VIII. Hock J. u. 9.	2023. október 10.
Dobozy Dávid István (80)	Fót, Németh K. u. 38/B	2023. október 13.
Csöme Jánosné (92)	Fót, Garay J. u. 5.	2023. október 20.
Béres Jánosné (82)	Fót, Károlyi I. u. 34.	2023. október 24.
Deák Sándorné (81)	Fót, Sipos P. tér 19.	2023. október 31.
Németh György (83)	Dunakeszi, József A. u. 4.	2023. november 02.
Dobozy Dávidné (81)	Fót, Németh Kálmán u. 38/B	2023. november 06.

mi voltam. Az Úr csodálatos ajándéka, hogy nem sokkal ezután valóban megismertette velem „Krisztus minden ismeret meghaladó szeretetét”, arra indítva, hogy ezt másokkal is megosztva szolgálatba álljak. Isten közelségében, Jézus Krisztus megismerésével én és a családom új célt kaptunk: „Légy hű mindhalálig!”

Lehet mindig hitben élni

Lehet mindig hitben élni,
lehet mindabban remélni,
amit megmondott és megígért az Úr.
Lehet ráállni és hinni,
hogy Ő mindazt majd bevégzi,
hogy Ő elkísér és erőt ad nekem.

Akkor is kell várni, várni,
a hit útján bizton állni,
ha nem látszik is a megvalósulás.
Nála kész a terv, a szándék,
mit nagy gonddal épp hozzám mért,
amit én talán ma meg sem érthetek.

Az időt és módot tudni
nem is kell, s nem jó kutatni,
Csak Ő tudja, mikor mi hasznos nekem.
Életem az Ő kezében.
Higgyek így ígéretében,
hogy Ő mindig és mindent javamra tesz.

Vándor Gyula

Nyájához tartozni

Vlajk-Kovács Helga: Nem részesültem keresztyén nevelésben. Legalábbis látható módon nem, még csak megkeresztelve sem voltam. Most már azonban visszatekintve azt látom, hogy Isten mindig is gondoskodott rólam. Nagyon sok helyzetben megóvott, akár balesetektől, akár kísértésektől, akár gonosz emberektől.

Budapest közelében, egy akkor négyezer fős faluban, Inárcson nőttem fel. 6 éves voltam, mikor édesapám megbetegedett, 10 éves, amikor elhunyt. Ez sok nehézséget okozott az életünkben. Anyám nehezen boldogult magában, de érthető is, hiszen egyedül vitte a mindennapok terheit. Éltem a világi életemet, 15 éves koromtól minden szombaton a helyi diszkóban szórakoztam, de emellett jól tanultam, és különösebb nagy baj nem történt velem. Két nagymamám ugyan járt a helyi katolikus templomba, ez nagy hatással nem volt rám, de biztosan tudom, hogy az ő imádságaik értem eljutottak Istenhez. A Bibliában sokszor találkozni azzal, hogy az ősök Isten iránti szeretete az utódokra is kihat. Ezt a saját bőrömen is tapasztalom.

„De irgalmasan bánok ezerízíg azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.” (2Móz 20,6)

Vlajk Róbert: Én Debrecenből származom, és én is elmondhatom, hogy nem nőttem fel keresztyén közegben, egyedül az apai nagymamám volt komoly hívő református aszszony, aki tinédzserkoromban tukmált is mindenféle vallásos könyvekkel, de persze ez akkor a lehető legnagyobb mértékben hidegen hagyott. Mint utóbb kiderült, még Cseri Kálmán prédikációkat is hallgatott kazettáról, de jó lett volna, ha már akkor megnyílik a fülem és a szívem az Igére, de nem így történt, és a Budapesti Műszaki Egyetemre kerültem villamosmérnöki szakra. Ezt el is végeztem, és ez idő alatt ismertem meg Helgát. Láthatjátok, hogy az én esetemben is beigazolódott, hogy milyen

látható módon is elkezdett munkálkodni az életünkben. Ekkor már 3 éve együtt lakunk Robival. Becsöppent az életünkbe az említett rokon, aki munka után csütörtökönként elvitte templomba Robit, és mivel engem is érdekelt, hova járnak együtt, én is csatlakoztam, és így kapcsolódtunk a gyülekezethez. Majd megvilágosította Isten, mennyire nem neki

nagy szerepe van a szülők gyermekekért való kitartó könyörgésének, vegyük ezt nagyon komolyan. Hiszem azt, hogy Isten meghallgatta mind a kettőnk esetében az értünk elmondott imádságokat, és életünk egy pontján megnyílhatott a fülünk. Mert „*A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.*” (Róm 10,17)

Ez a pont akkor érkezett el, amikor egy rokon cégébe kerültem, vele egy szobába. Mindig nyitva volt az asztalán egy Biblia, és sokat kérdezett az életemről, világlátásomról. Rámutatott bibliai igazságokra, és elhívott magával a pasaréti gyülekezetbe.

Az igehirdetések elkezdtek dolgozni bennem – „*Mert Isten igéje élő és ható.*” (Zsid 4,12), az Úr elkezdte végezni megtisztító munkáját az életemben, felismerhettem bűnöket, amiket korábban nem tekintettem annak, és oda-vihettem az Úr elé és belekapaszkodhattam Jézus értem (is) közölt váltságahalálába.

„*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.*” (1Jn 1,9)

Helga: Középiskolától kezdve Budapesten tanultam, később ide is költöztem. A főiskola alatt találkoztam a férjemmel, Robival, a budapesti éjszakában egy szórakozóhelyen.

Így érkezünk el 2009 őszéhez, amikor Isten

tetszően élünk. Ledöntötte az addigi életünk alapjait, és ezt az Igét adta:

„*Mert más alapot senki sem vethet a megtevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.*”

(1Kor 3,11)

2010 tavaszán megkeresztelkedtünk és konfirmáltunk is, eljegyeztük egymást, és emellett Isten is formált minket.

Róbert: Miután elkezdtük megismerni, mit is mond Isten az Ő Igéjében, egy terület különösen hangsúlyossá vált, mégpedig az én Helgával való kapcsolatom. Megértettük, hogy **nem Istennek tetsző dolog nem házaspároknak együtt élni**, ezért szétköltöztünk. És testvéreim, azt, **amikor egy ember meghallja az Isten szavát és engedelmeskedik neki, áldás kíséri**. Így kérhettem meg Helga kezét és házasodhattunk össze ugyanabban az évben, sőt Isten már az első ajándékot – mert „*Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.*” (Zsolt 127,3) – is készítette. **Azóta is központi eleme a hitéletünknek az Úr Jézusnak való engedelmeség, kihallani az igehirdetésből a személyesen nekem szóló üzenetet, és aszerint való módon cselekedni.**

Helga: 2011-ben megszületett Vince fiunk, és az ő megszületésétől elsősorban feleség és anya vagyok. Hamarosan megszületett

Violetta is, majd Lídia és Liza. **Nagy kegyelemnek élem meg, hogy a családi életünkben egy percet sem töltöttünk Isten nélkül, megismertük Őt mindketten, mielőtt összeházasodtunk volna.**

A gyülekezeten belül tagjai lettünk egy kisebb csoportnak, egy házaskörnek. Itt gyülekezeti családok, nagyrészt hitben nevelkedő fiatal házaspárok voltak. Együtt éltünk meg velük sok mindent, együtt gyarapította Isten ezt a kicsi nyáját, kb. 50-60 kisgyermek született az évek alatt. Kéthetente részt vettünk az alkalmakon, ekkor bibliaelemzések, bizonysgtétélek sora tanított minket az Isten szerinti helyes házasságra és gyereknevelésre. Hitben előttünk járt a családok nagy része, együtt mentünk nyaranta csendeshétre, ahol nagyon nagy ajándék volt, hogy a gyerekeinkre vigyáztak, sőt ők is Igét tanulmányoztak, míg mi Istenre tudtunk figyelni. Ha bármi kérdésünk volt, fordulhattunk és a mai napig is fordulhatunk hozzájuk. Itt kezdtük megtanulni, ami a mai napig is tart, hogy hogyan éljünk az Istennek tetsző módon férjként, feleségként, apaként, anyaként. Felállította Isten az életünkben a helyes sorrendet, hogy Ő legyen az első helyen, Ő legyen a családjunk feje.

„Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi.” (1Kor 11,3)

Róbert: Kinőttük a budapesti lakásunkat, így 2016-ban Gödöllőre költöztünk. Távol állt tőlünk az építkezés gondolata, Isten mégis ezt az utat szánta nekünk, és éltük, éljük meg a 127. zsoltár minden szavát: *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1)* Meggyőződésünk, hogy Isten építette az otthonunkat, sok csodát megéltünk közben, el sem tudtunk képzelni előtte ekkora ajándékot. De nem ez a kegyelem? **Hogy mi gondoljuk valahogy, és Isten sokkal többet tartogat számunkra?** Van, hogy fizikai ajándékot is, van, hogy lelki ajándékot. A gödöllői gyülekezetbe jártunk évekig, azonban Isten már 1 éve el-

vezetett minket Fótra, és itt találtuk meg a lelki otthonunkat.

Helga: Megtanított az évek alatt Isten mindenre, amire épp szükségünk volt. Megtanított rá, hogy az Ő Igéje olyan, mint a pusztában vándorló nép számára a manna volt, naponta ad belőle annyit, amennyi kell, de ezt minden nap el kell kérni tőle. Így alakult ki a napi életritmusunk, hogy a férjem is és én is reggel Bibliát olvasva kezdjük a napot, imádkozunk a gyerekeinkért, másokért, magunkért. Hogy haragban nem fekszünk le, és közös imádsággal zárjuk a napot. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a gyerekeinket mi tanítsuk azokra az igazságokra, amiket Isten már kijelentett nekünk. Nagyon jó dolog, ha az óvoda és iskola is keresztyén szemléletű, de az apák feladata a gyerekek igei tanítása. Folyamatosan keressük a napi gyereknevelési és egyéb kérdéseinkre a választ, kérünk Istentől bölcsességet.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22,6)

Róbert: **Hálásak vagyunk, hogy nem vagyunk elveszettek a világban, Isten megtalált, az Ő nyájába tartozunk. Vágyunk arra, hogy minél többen átélhessék ezt.**

Berekfürdő –

„Az ígérek földje”

„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézs 55,10-11)

Azt hiszem, egy ideje törzsvendégei vagyunk a berekfürdői csendesheteknek, mindig szívesen jövünk ide családotul, nemcsak azért, mert tizenegy évvel ezelőtt itt ismer-

tem meg a férjemet, és idén már a tizedik házassági évfordulónkat ünnepeltük, hanem itt mindig testi-lelki felüdülésben van részünk, és a gyógyvízen kívül a testvérek szeretetében is fürdözhetünk, élvezzük az asztalközösséget és azt, hogy egymás hite által épülhetünk.

Ezúttal sem volt ez másképp.

Az idei berekfürdői csendeshét tematikája **Isten ígéretei** köré épült, rendhagyó módon sokkal több **bizonyosságtétellel**, mint ahogy azt az előző években megszokhattuk, ennek köszönhetően testközeli és nagyobb erejű volt minden üzenet, amit számunkra készített az Úr. Igeolvasó reformátusként sokunknak C. H. Spurgeon „Isten ígéreteinek tárháza” c. műve juthat eszünkbe a témaválasztásról, azonban jó tudni, hogy nem csak 365 ígértet van a Bibliában, hanem egészen pontosan 8810. Az ígéreteket jellemzően nem azért kapjuk, mert megérdemeljük, ezek egyetlen oka és forrása mennyei Atyánk jósága és végtelen szeretete. Az ígérek viszont Krisztusban érkeznek hozzánk, Általa kaphatjuk meg. Ezért kulcskérdés: Krisztusé vagyok-e már, elfogadtam-e az ő bűnbocsátását, bűneim miatt a kereszten vállalt helyettes áldozatát, hiszem-e, hogy megszabadított és Általa örök életem van?

Nem elegendő, hogy az Úr adja nekünk az ígéreteket, nekünk is oda kell tenni a saját részünket, aktívan elfogadni azokat, azaz hinni, hogy amit Ő mond, az úgy van. Sőt a legjobb, ha Isten ígérete minden imádságunk alapja is. **Tehát az ígérek beteljesedése a HIT és az IMÁDSÁG útján valósul meg.** Szedlacek Klári néni sem győzte eléggé

hangsúlyozni a csoportos beszélgetéseken, amit évtizedekig tanított a gyermek-istentiszteleteken: **HIT, BIZALOM, ENGEDELMESSÉG!** Nagyon tetszett az a megfogalmazás, hogy a hitben járó birtokolja ugyan az ígéreteket, de azok „hatályosítását”, életbe lépését kérni kell. Eközben nem magabiztossággal, hanem inkább „Istenbiztossággal” szükséges magunkat felvértezni.

Igyekeztünk átgondolni, milyen ígéreteket kaptunk az Úrtól, ezek beteljesültek-e már. Erre buzdítom az olvasót is! Egyáltalán meghallottuk-e ezeket vagy lepattantak rólunk? Ha meghallottuk, hittel és imádságos szívvel tudunk-e ezekbe kapaszkodni? Tapasztaltuk, azok az Igék szólnak igazán, amelyeket valamilyen mérföldkőhöz kötve vagy igazán személyesen kaptunk, pl. megtéréskor, konfirmáció alkalmával, párvalasztásnál, próbában vagy akár gyászban. Van az úgy, hogy az Úr többször is megszólít egy-egy Igével, míg végre tényleg komolyan vesszük, ahogyan Nagy Zsolt bizonyosságtételében is hallottuk: *„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)*

Az egyik kedvenc ígértetem, amit nemhogy

többször megkaptam, de Berekfürdön is hangzott idén a következő: „*Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.*” (Józs 1,8) Ennek megvalósulása folyamatos, és újra bibliatanulmányozásra indított. Hazaérve Ézsaiás könyvét vettem elő újra, ebben a könyvben nagyon gazdag Ige-kincseset találunk, a csendeshétén elhangzott ígérek nagyobb részét is innen idézték bizonyoságtévők és igehirdetők egyaránt.

Eszembe jutott a konfirmációs Igém is, amelynek a megvalósulását több ízben is megtapasztaltam: „*Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.*” (Jn 14,27) **Az Úr nem feltétlenül a körülményeket változtatja meg, hanem a szívünkben végzi el azt a munkát, ami által békességünk lehet még a legnagyobb viharok közepette is.**

Házasságkötésünkör, azt megelőzően és azóta is szívünkbe véstük férjemmel a következő szavakat: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*” (2Tim 1,7)

És van még egy fontos ígéretem, ami tizenegy éve folyamatosan vissza-visszatér és erősít: „*Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, mely törvénykezni mer veled.*” (Ézs 54,17)

Az igehirdetéseken és bizonyoságtételeken kívül Dr. Vonza Éva Halloweenről szóló, tudományos igényű előadása is nagyon figyelemfelkeltő volt, mely során leginkább az a gondolat szólított meg, hogy a pénzünk egyben szavazat is, és ezt nem csak ebben a kontextusban érdemes átgondolni. Az előadás egy félig vicces, félig véresen komoly mémmel zárult, melyben a sofőr megkérdezte utasától: „**Mit veszel fel a Halloween bulira?**”, mire a hölgy: „**Isten teljes fegy-**

verzetét.” **Adja Isten, hogy mi is így tudjunk cselekedni!**

Nagy hatással volt rám az egyik valós eseményeken alapuló esti film is „A szeretet mindent legyőz” címmel. Feltétlenül javaslom megnézésre, hiszen csodálatosan ábrázolja, hogyan élhető meg a cselekvő szeretet a legnagyobb nyomorúságban is. A hetet lezárva a film kapcsán is fontos tanulság volt számomra, hogy ne csak magunkkal legyünk elfoglalva, hanem figyeljünk oda a másakra, vegyük észre egymáson, mit hordoz, miben tudunk segíteni, még ha ez a segítség csak a figyelmes hallgatásra szorítkozik is.

Ha az Úr engedi és élünk, találkozunk jövőre ugyanitt!

dr. Brückner Melinda

Egy nap sem telhet el

Egy nap sem telhet el
megbocsátás és bűnbocsánat nélkül.

Sokképpen vétkezünk,
napról-napra ránk tör az élet,
magunk és mások vétkei
zúzzák véresre koponyánkat,
rossz szándékok és tévedések
porában vakul a szemünk.

Valaki mindig összeroskad,
valami mindig összedől,
s ki kell vakarni a szemétből,
ki kell emelni a romokból
naponta egymást, valakit
(van-e olyan, ki sohse szédül?).

Egy nap sem telhet el
megbocsátás és bűnbocsánat nélkül.

F. L.

Evangelizáció

Amikor meghallottam, hogy **Marco de Leeuw van Weenen** lesz a vendég igehirdető az evangelizációs héten, nagyon megörültem, mert szoktam őt hallgatni az interneten: marko.reformatus.hu. Marco holland nemzetiségű, és 1999 óta él Magyarországon, Dombóváron, ott a Tolnai Református Egyházmegye missziói munkatársa.

Amiért szeretem az igehirdetéseit: az a látásmód, megközelítés, ahogy az adott bibliai szakaszhoz nyúl, magyarázza. És ez most sem volt másképp.

Az evangelizációs hét alapigéje a János 5,1-47. volt. Egy nagyon ismert történet: Jézus Jeruzsálemben van, a Juhkapunál, Betesda medencénél. 5 oszlopcsarnoka van, nagyon sok beteggel, akik várják a víz megmozdulását, mert az Úr angyala időnként leszállt a med-

dencére és felkavarta a vizet. Aki elsőként lépett a medencébe, az meggyógyult. Volt ott egy férfi, aki már 38 éve beteg, Jézus odalépett hozzá és megkérdezte, hogy meg akar-e gyógyulni, a beteg válasza az volt, hogy nincs embere, aki beemelje a medencébe. Jézus azt mondta neki: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj! Ez szombaton történt és a zsidók ezek után kérdőre vonták Jézust.

Mikor ezt a történetet hallgatjuk, akkor általában két fő részt szoktak kiemelni: Jézus csodatételét és azt, hogy nincs embere a betegnek. Marco viszont a történetnek egy másik aspektusát is kiemelte, amiben én még nem gondoltam bele: a beteg hozzáállását. Először nem tudta, hogy Jézus gyógyította meg, majd miután megtudta, akkor beárulta Jézust a zsidóknál.

És vajon hányszor vagyunk így mi is?

Jézust befogadjuk az életünkbe, **aztán éljük az életünket, és közben elhagyjuk, eltávolodunk Tőle.**

De mi az, ami megtarthat minket? A közösség és a Biblia tanulmányozása. Nekem ez vált hangsúlyossá, mert olvasom a Bibliát, de nem töltök annyi időt a tanulmányozásával: nem memorizálok, nem olvasok utána, csak napi rutinom van. És ez kicsit szomorúvá is tett, Isten egy stoptáblát adott nekem: ne legyen rutinból olvasás, ne legyen ez egy pipa, hogy ezt is megcsináltam.

A másik terület: a közösség is fontos – és igen, az utóbbi időben ezt is elhanyagoltam, általában volt kifogás, hogy miért nem megyek női órára vagy könyvklubba. Pedig annyira égett bennem a tűz, régebben ki nem hagytam volna egy-egy női órát, mindent megtettem, hogy odaérjek. Ez a tűz mostanra csak pislákol, ami nem jó. Szükségünk

van közösségre, mert az tart meg minket Isten útján. Annyi nehézség, probléma van az életünkben, csalódások érnek minket, **ha ott van egy támogató közösség, akkor át tudunk ezeken menni**, megtartatunk. Én is számtalanszor megtapasztaltam már ezt, de most, hogy az életem nyugodt, kiegyensúlyozottabb, azt éreztem, hogy nincs annyira szükségem erre, pedig mindig, mindenkor kell a közösség. Így nem meglepő, hogy az a tűz csak pislákol...

Isten ezt a két stoptáblát mutatta meg az életemben, és elgondolkodtatott, hogy változtatni kell rajta.

Mindenkinek ajánlom, hogy hallgassa végig az evangelizációs hét hanganyagát, mert nagyon sok értékes gondolatot hallhattunk benne (www.fotiref.hu/blog/2023/09/10/evangelizacio-10).

Bagu Rita

Az Úr az én pásztorom...

Idén ősszel, október 15-én különleges óvodavasárnapot tartottunk a gyülekezetben. 25 éves lett a „Száz Juhocská” Református Óvoda.

Nagyon régen volt, mégis mintha most lett volna, hogy az első csoport 29 bányakájának megnyitottuk kapuinkat. Azóta évről évre gyarapodott a „nyáj”, megszámlálhatatlanul sok gyerek tartozott, tartozik közénk, ki még az óvodában, ki már a gyülekezetben, ki az emlékeink között.

Most is, mint mindig, izgalommal készülünk az ünnepre gyerekek, felnőttek egyaránt.

Az óvodavasárnapok mindig fontos helyet foglalnak el ünnepeink sorában. Ez a mostani évfordulós ünnep különlegesen szép és magasztos volt mindannyiunk számára.

Olyan öröm volt látni, ahogy sorra jöttek a mostani és a volt óvodásaink, teltek a pad-sorok, egész családok érkeztek, szülők, testvérek, nagyszülők, keresztszülők, régi mun-

katársak.

Ahogy álltam a templomban, szinte beleborzongtam az érzésbe, hogy most tényleg **olyan, mintha egy nagy családban lennénk, amit a szerető Isten vesz körül**, és ez az együttlét ebben az ünnepben forr össze.

Mindig egyszerű érzés, amikor készülünk a gyerekekkel... felemelni őket az ünnephez... felemelni őket Istenhez. Átadni nekik, megéreztetni velük, hogy igazán ünnepelni csak Isten jelenlétében lehet, érdemes.

Természetes számunkra, hogy a mi óvodánkban minden ünnepen **„Itt van Isten köztünk”** és a gyerekeink ezt tudják, ebben nőnek fel, így éljük mindennapjainkat.

A 100. zsoltár versei jutottak eszembe:

*„Ő alkotott minket, az övéi vagyunk:
az ő népe és legelőjének nyája.*

*Menjetek be kapuin hálaénekekkel,
udvaraiba dicsérettel!*

Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!”

Az ünnepi istentiszteleten a hála és a dicséret szólt a munkatársak ajkáról, hála és a dicséret szavai hangzottak tiszteletes úrtól, amikor

a mi Pásztorunkról, a Jó Pásztorról beszélt, a hála és a dicséret zengett, amikor a gyülekezettel együtt énekeltük, s visszhangozták a templom falai, hogy: **„Az Úr a pásztorkom...”**

Az ünnep fénypontja a gyermekek számára természetesen a hatalmas születésnap torta volt, amit az egész ünneplő gyülekezet is megkóstolhatott.

Számunkra az ünnep itt még nem ért véget. Várakozással tekintettünk az ünnepet követő két szombat délutánra is, amikor „régiovis találkozót” rendeztünk. Isten igazi meglepetést tartogatott számunkra: közel 100 volt óvodásunk ajándékozott meg minket jelenlétével. Ezek közül 22(!) olyan fiatal is érkezett, akik az első években voltak óvodásaink és már egyetemisták, s közülük többen édesanyák, édesapák.

Áldott és örömteli volt az együtt

töltött idő, melyet Isten üzenetének hallgatásával, közös énekléssel, játékkal, táncsal, diakepek nézegetésével, emlékezéssel fűszereztünk.

Hálaadással őrizzük a szívünkben a gyerekeket, családokat, volt munkatársakat és gondolunk azokra, akik segítik, támogatják, imádságaikban szüntelenül hordozzák óvodánkat! Legyen Istené a dicsőség!

Kincsné Zsuzsi néni

Sáfárság, szolgálat, adakozás

„... nem a magamé, hanem az én hűségese Idvezítőmnek, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok”

Egy novemberi szombaton a gyönyörűen újjáépült Ráday-házban vehettem részt a Dunamelléki Református Egyházkerület továbbképzési napján, amelyen a gyülekezeti könyvelők részére tartottak tájékoztatást.

A bevezető áhítatot Somogyi Péter lelkipásztor tartotta, mely nekem nagyon sokat jelentett, ezért szeretném megosztani az elhangzottak lényegét, és amit ezen keresztül üzent nekem az Úr.

Az áhítat címe „Hű és okos sáfár” volt.

„Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál!” (Lk 12,42-43)

Milyen sáfárságot kaptam én az Úrtól?

A pályaválasztásomkor szüleim tanácsára tanultam közgazdasági szakközépiskolában, de én pedagógus szerettem volna lenni. Miután sikertelenül felvételiztem a bölcsészkarra, egy éven át pénzügyi területen dolgoztam, ahol nagyon jól éreztem magam. A takarékszövetkezetben Bohus Mária néni volt a főnököm (a korábbi evangélikus lelkész felesége), és a munkatársaim is hitben járó asszonyok voltak. Ebben az évben történt meg **életem legfontosabb eseménye: a szívembe fogadtam Jézus Krisztust.** A továbbtanulás kérdésében pedig újra a számveteli-pénzügyi irányba terelt az Úr. Közgazdász lettem, majd könyvvizsgáló. Szerettem a munkám, de sokszor kerestem, hogy ezzel én hogyan tudom az Isten országát szolgálni. Részfeladatot vállaltam a gyülekezetben lelki testvéremmel, Nagy Edittel, közösen működve. Edittel sok szakmai kérdést megbeszéltünk, de támogattuk egymást lelkileg is, beszélgettünk Jézusról, megértett Igékről, családi kérdésekről, együtt imádkoztunk...

Már betegsége előtt elkezdte megismertetni velem az egyházi könyvelést, a programot, a fontosabb tudnivalókat. Editet sajnos nagyon hirtelen hívta magához az Úr. Ekkor megértettem, hogy most nekem kell beállni ebbe a szolgálatba, hiszen erre készített fel az előző időszakokban az én Megváltóm. És végre teljes tudással tudom szolgálni Őt. Azóta is örömmel végzem a gyülekezet könyvelési feladatait.

„És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle.” (Lk 12,48)

Az áhítaton a lelkipásztor József történetének azt a részét olvasta fel, amikor Józsefet Potifár háza felügyelőjévé, gondviselőjévé teszi. Előtte József sok szenvedésen ment keresztül, de nem lázadt, nem adta fel, az Úrral volt és engedelmeskedett. Ezért az Úr megáldotta, jó helyre helyezte, és később népe segítségére lehetett.

Arról is szó volt, hogy pénzünk felhasználása minket tükröz. Tükröződik benne engedelmisségünk és lelki érettségünk. Emberként itt a földön biztonságra törekszünk, ezért elkezdünk felhalmozni, gyűjteni. De ez a helyes sorrend? Isten gondoskodó Atya, Ő legyen az első helyen az életünkben: *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal háladással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” (Fil 4,6)*

„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatik néktek.” (Mt 6,33)

A pénzügyeinkben is az Urat kell az első helyre tenni, hiszen mink van, amit nem kapunk. Minden az Úr: *„...enyém az egész föld.” (2Móz 19,5)*

„Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kerekessége s annak lakosai.” (Zsolt 24,1)

Az adakozásunkkal a bibliai alapelveket tükrözhetjük:

- az **Isten tiszteletének** jele: először az Ő országa ügyére gondolok, a tized teljesítése megelőz minden egyéb kiadást, szükségletet.

- a **hit** jele: az özvegyasszony az utolsó filérjét is bedobja a perselybe. Feltétlenül elhíszem, hogy gondoskodik rólam?

(Mk 12,43-44)

- a **reménység** jele: „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, amellyel ti mértetek.” (Lk 6,38)

Ne tekintsem üzletnek az adakozásom nagyságát, az Úr a hatalom, a döntés, de ha jó szívvel adom, áldás követi.

- a **szeretet** jele: „Azért, miképpen mindenben bővölködtek, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek. Nem parancsképpen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti **szeretetek** valódiságát is kipróbáljam.”

(2Kor 8,7-8)

- a **hálaadás** jele: „Kiki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

- az **áldozatkészség** jele: „És nem amiképpen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratjából.” (2Kor 8,5)

- a **figyelmesség** jele: „**Mindnyájan pedig, akik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala.**” (ApCsel 2,44)

Az adakozásunkkal a gyülekezet életét támogatjuk, a lelkészek jövedelmének fedezetét, az épületek rezsiköltségét, az istentiszteleti alkalmak megtartásának feltételeit, körülményeit stb. Lényegében a **közösség megélésének** anyagi feltételeit, szükségleteit biztosítjuk. Ez egyfajta figyelmesség lelki vezetőink és egész közösségünk, egész gyülekezetünk felé.

- a **megbízhatóság** jele: „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16,10)

A tized az Úr: ez Isten parancsa. De ígéretet is ad: az áldás az emberé.

„A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a

fa gyümölcséből az Úr; szentség az az Úrnak.” (3Móz 27,30)

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsenyéjéből. Ekképpen megteljen a te csüreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód vállai.” (Péld 3,9-10)

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. **És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kíváncsok földde lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.**” (Mal 3,10 és 12)

Az adakozás témájában a következők jutottak eszembe: előfordult, hogy a jövedelmem csökkenése miatt aggodalmaskodni kezdtem, de mindig megszégyenített az Úr. Ha egyik héten kiesett valamilyen bevételem, néhány napon belül jött egy telefon vagy e-mail, egy új munkára felkérés. Én mindig azt tapasztalom, hogy az Úr tudja jobban, hogy mire, mikor van szükségem, Benne bízhatom minden területén az életünknek.

Nagyon hálás vagyok Istenünknek a gyülekezetünkért. Jó látni, hogy a gyülekezeti tagok komolyan veszik az adakozást, adományaikkal kifejezik Isten iránti hálájukat, hitüket, reménységüket, és figyelmesek a gyülekezet közös szükségleteire. Ezért is egyedül Istené a dicsőség!

Adakozni nem csak pénzzel lehet. Úgy gondolom, adomány lehet az az idő, amit Istennel való kapcsolattartásunkra, az Ő dicsőítésére fordítunk. És adomány minden szolgálata, ami az Ő országának építését munkálja. Köszönöm, Uram, hogy a Te gyermeked lehetek! Köszönöm a szolgálati lehetőségeket, köszönöm az áldásaidat és a csodáidat!

**„Ez az út, mit nekem adtál,
gyönyörű, s néha fáj,
De előttem a kereszted
és csillagod már.”**

Jakusné Kiss Zsuzsanna

Van szabadítás!

„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az örök munkáit lerontsa.” (1Jn 3,8)

Az Úr Jézus szabadításáról szeretnék bizonyosságot tenni. Szüleimmal és két bátyámmal itt éltünk Fóton. Szüleim vallásosak voltak, hittek Istenben, néha templomba is elmentek, de nem hallottunk tőlük Istenről, csak azt, hogy vigyáz ránk és gondoskodik rólunk.

Két bátyámat és engem megkereszteltettek, konfirmáltunk, hittanra és gyermek-istentiszteletre küldtek. Szerettem ezekre az alkalmakra járni, de főleg éneket tanulni és énekelni örömmel (a mai napig is...).

Nagyon félős gyermek voltam, és éjszakánként ijesztő álmaim voltak. Fölriadva nagyon sírtam, ilyenkor anyukám nyugtatott meg. Gyermekkoromban a felnőttek vasárnap délután összejöttek, a szomszédok együtt beszélgettek. Én szerettem köztük lenni és hallgatni őket. Főleg babonákról, szokásokról beszélgettek. Például: szerencsések, ha újévkor lencsét főznek, mert sok pénzük lesz. Újévkor csak férfi lépte át a küszöböt. Szerencsét hoz kéményseprővel találkozni, de fekete macskával nem. Ha elindulok, ne lépjek vissza, pénteken ne menjünk vásárolni. Lekopogták, ha valamit meg akartak erősíteni. Boszorkányokról is beszéltek, hogy megrontották a tehenet, és az nem ad tejet stb.

Én nagyon szerettem ezeket hallgatni, és ahogy nőttem, hittem is benne, és én is gyakoroltam. Azután felnőttkor következett. Igaz, csak 15 éves voltam, amikor apukám bevitt egy gyárba dolgozni, ahonnan őt nyugdíjba küldték. Csupa idős néni és bácsi közé kerültem, szerettem mindig az idős embereket. Volt egy pár fiatal is köztük, egyikükkel – mai szóval – „szemeztünk egymással”, mivel egy munkakörben dolgoztunk. Beszélgettünk is, nagyon tetszett nekem (még soha nem volt addig udvarlóm).

Figyeltek ránk a munkatársaink, és az egyik néni megkérdezte, hogy nem akarom-e megtudni, hogy ki lesz a férjem. Hát persze,

hogy szerettem volna, így felajánlotta, elvisz valakihez, aki megmondja.

Elmentünk, egy idős nő nyitott ajtót és beengedett. Engem leültetett egy székre, és egy papírt, tollat tett elé, hogy írjam le a nevem. Leírtam, és elkezdett olyan dolgokat mondani rólam, mintha már rég ismernénk egymást. Majd azt mondta, hogy mellettem lát egy fiatalembert, aki nagyon vonzódik hozzám. Van neki valami hiba a szemével. Azután már nem is hallottam mit mond, mert olyan boldog voltam, mert az a fiú volt a munkahelyemről. Igazat mondott, mert az egyik szeme műszem volt.

A sok beszélgetésből és udvarlásból házasság lett, mert ez a fiú lett a férjem. Boldogan készültünk az esküvőre. De előtte újból jött a munkatárs nénitől egy jó tanács, hogy hogyan tarthatom meg a férjem. Vegyek egy hajszálat és tekerjem a vőlegényem kabátja gombja köré. Én észrevétlenül meg is tettem. (Már régóta tudom, hogy nem ezért kaptunk 50 évet együtt a férjemmel!)

Esküvőnk itt, a Református Templomban volt. Boldogan, békességben és szeretetben éltünk szüleimmal együtt. Megszületett Erikánk, nagyon boldogok voltunk. Sajnos nem sokáig örültünk együtt, mert 3 év után anyukám hosszú betegség után meghalt. 1 hónap múlva apukám is. Későn vették észre nála, hogy áttétes rákos. Vigasztalhatatlan lettem, soha nem éltem nélkülük születésemtől fogva. Nem tudtam megnyugodni, kijártam a sírjukhoz, és anyukámnak panaszkodtam és beszéltem el mindent, mint addig is, amíg élt.

Akkor még nem tudtam, hogy nem anyukámmal beszélek!

Rövid idő múlva elkezdődtek a rémséges, gyötrő éjszakák. Lefeküdtünk aludni, kislágyom a kiságyába, férjem mellettem. Mindketten aludtak. Én nem. Nyitott szemmel feküdtem, mikor valaki megragadott és kegyetlenül rázott és rázott. Szólni nem tudtam, és a sok rázás után feldobott. Akkor tudtam hangosan kiabálni férjemnek és el-

mondani, hogy mi történt. Férjem megnyugtatót, és én lámpafénynél, férjem karjaiban aludtam el.

Áldom a drága Úr Jézusom, hogy Erikámra Ő vigyázott, és egyszer sem ébredt fel, mert ez a szörnyűség folytatódott.

Nappal kimerült voltam és félelemmel teli. Orvoshoz kellett fordulni, aki idegnyugtatót adott. Éjszakára kettőt, hogy el tudjak aludni. De nappal is szedtem, mert dolgozni jártam. Munkahelyemen folytatódott a gyötres, hogy egyszer csak nem kaptam levegőt és valaki fojtogatott. Egyszer hang jött ki a számból, azt mondogattam, hogy el akarok menni, de még mozdulni sem tudtam. Kimerülten összeestem, volt, hogy hazavittek a munkahelyemről.

Isten végtelen szeretetét és kegyelmét tapasztaltam meg, amikor 6 éves volt Erikám, és gyermeket vártunk. Megszületett Sanyi fiunk egészségesen. Mikor még a szívem alatt hordtam, egyszer sem voltam rosszul, nem jött elő az a szörnyűség. Gyesen voltam otthon, és minden figyelmem a gyermekeim és férjem töltötte be. Mikor visszamentem dolgozni, jöttek a rosszullétek, testi betegségekkel párosulva. Teljesen kimerültté és üressé váltam. Nem tudtam örülni sem a férjem szeretetének, aki türelmesen mindig mellettem volt, sem az egészséges, jól tanuló gyermekeimnek.

Bevallom szégyenkezve, nem jártam templomba már régóta, mert az igehirdetés alatt

állandóan kényszerszorgolataim voltak. Így elmaradtam. Gyermekeimet küldtem. Ők mentek, én nem.

Nagyon nyomorult állapotban voltam, és Istenhez fordultam, hogy segítsen. Csak egy rövid fohász volt, de nem utasított el és segített.

Végül Tamásné Julikát küldte hozzám, aki már tudott rólam, hogy milyen állapotban vagyok. Eljött és felkarolt, hogy elvisz egy helyre, ahol meggyógyulhatok. Nem tudtam semmit, hogy hová visz.

Biatorbágyra érkeztünk egy csendeshétre. 1985. február első hete volt. Este volt és nem volt villany a téli vihar miatt. Gyertyák égtek, az asztalok körül asszonyok ültek és énekelték azt az éneket:

„Beteg szívem vár szüntelen, Én drága Jézusom! A gyógyulást ... Csak tőled várom...” (Dicséreték 405.)

Én csak sírtam, és azt éreztem, hogy Valaki átölel. **Isten kegyelme, mentő szeretete rám talált. Isten, aki úgy szeretett, hogy Egyszülött Fiát, az Úr Jézust adta oda értünk, bűnösökért, értem is. Kihulló drága vére minden bűnömre bocsánat. Bocsánatot kapok, ha megvallom. Megvallottam és bocsánatot kaptam. Az Új Jézus Megváltó Uram lett. Dicsőség és hála Néki. Szívembe költözött.**

Ezen a héten hallottam a babonákról s a démonvilágról, a Sátánról, aki megkötöz. De Jézus Krisztus a golgotai kereszten legyőzte

a Sátán hatalmát.

Csak úgy szívtam magamba mindent, és egyszer csak eszembe jutott, hogy én is hittem a babonákban. Akkor, mint egy filmen, lejátszódott előttem az életem születésemtől fogva. Amikor megszülettem, anyukámnak egy látó asszony azt mondta, hogy a csuklómra egy piros gyöngyöt tegyen, hogy meg ne rontsanak. Anyukám meg is tette. Azután egyik napról a másikra, éjjel-nappal sírtam. Jött az új megoldás, anyukám mikor tejtért járt a szomszéd utcába, és engem is tolt babakocsiban, minden kapu alól tett egy marék homokot egy pelenkába és mellém tette. Bevált, attól kezdve megszűnt a sírás. Így történt, hogy a Sátán rabja lettem, és hittem is neki. Amikor a szüleim sírjához kijártam, és beszéltem velük, nem őket szólítottam meg, hanem akkor is a démonvilággal, a Sátánnal kerültem kapcsolatba. Megkötözött és fogva tartott. Megálmodtam eseményeket, amelyek be is következtek. Áldom az Urat, hogy mindent megvallhattam Neki. **Megtá-
gadhattam a Sátánt, és Jézus megszabadí-
tott.** Áldom az Isten bárányát. 38 év telt el, hogy Jézus Krisztus gyermekeként élhetek szabadon, félelem nélkül. Szoros kapcsolatban élhetek Vele, elmondhatok Neki min-
dent. Reggel, ha felébredek, megszólíthatom Őt hálát adva és remélve, hogy Ő is megszólít akkor, amikor a Bibliát a kezembe veszem.

Napközben is beszélgethetek Vele, kérhetem Szentlelke vezetését, és áldását a napomhoz, hogy mindent Vele tegyek. Van egy mennyei telefonszám, amit bármikor hívhatok. Az 50. zsoltár 15. verse: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”*

Az eltelt 38 év alatt nagyon sokszor hívtam fel az én Drága Uramat. Sok próbát adott, ami mindig a javamra vált. Műtétek, betegségek, kísértések. Nála nem volt foglalt a vonal, mindig válaszolt.

Mostanában is vannak próbák, kísértések, hitharcok, bukások, de tudom, hogy mindig

velem van és fogja a kezem. Vezet a keskeny úton oda, ahol helyet készített nekem. Ha itt a földi életem véget ér, folytatódik majd az örök életben, és megláthatom színről-színre és örökkön örökké Vele leszek majd sok-sok megváltott gyermekével, Őt dicsőítve.

Imádkozom mindazokért, akik elolvasva bizonyosságtételemet felismerik az életükben a babonákat. Siessenek, vallják meg az Úr Jézusnak. **Jézus Krisztusnál van szabadu-
lás.**

Arany Sándorné

Fohász

Ó, Uram, te megvizsgálász és ismersz minket.

Nem jöhet szó az ajkunkra, amit Te nem tudnál előre. Ezért kérünk Téged, mivel mi önmagunkban semmik vagyunk, tégy olyanná bennünket kegyelmed által, hogy legyünk valamivé a Te fenséged dicséretére, s felismerjük, hogy Te hűség-
ges vagy és minden ígéreted „igen” és „ámen” a Krisztusban.

Tartsd távol tőlünk a türelmetlen, elégedetlenkedő lelkületet, mely Igéd olvasásakor nem alázkodik meg, hanem csak kifogásokat, szemrehányásokat tesz, mesterkedik és mindent a saját feje szerint akar.

Csodálatosak a Te utaid, te könyörülni akarsz minden teremtményeden, ezért illik, hogy Téged féljünk s a Te jóságodra várjunk. Ámen.

F. Ch. Oetinger

Szeptember végén...

Faágak

Mint a fák törzsén az ágak,
Amik külön-különválnak,
Úgy nekünk is más a sorsunk,
Vigyen bármerre is utunk,
De mindig egy lesz gyökerünk,
S így örökre összetartozunk.

Trombone

Gyülekezetünk Omega csoportjából 11 fő Fonyódligetre utazott őszi csendesnapokra (szeptember 22-24-ig) Katona Zsuzsanna lelkész nő vezetésével.

A Balaton partjától sétálva alig 1-2 percre nyírt fekvő üdülő többünknek ismerős volt, mert tavaly is itt töltöttünk el pár napot.

Az igei résszel a Bibliaolvasó Kalauz szerint haladtunk – a 4Mózes 6. és az Apostolok cselekedetei 9-10. részeit vettük. Az igehirdető lelkész nő testvérünk volt.

Ebédelni a szállásunk közelében lévő étterembe jártunk, ahol nagyon kedves fogadtatásban volt részünk. Az éttermet vezető hölgy igyekezett mindannyiunk kérését teljesíteni.

A reggelit és vacsorát mi magunk készítettük el, otthonról hozott finom alapanyagokból.

Egy rögtönzött kiállítás keretén belül ismerkedhettünk kortárs festőművészek alkotásaival és klasszikus költőink műveivel.

Különösen sokat jelentett számunkra, hogy

jutott időnk egymás mélyebb megismerésére is.

Elcsodálkoztam, hogy milyen színes Isten népének élete.

Különböző sorsokon át megismerhettük az elhívások sokszínűségét, egymás életének nehézségeit, hitünk harcait és a mi Megváltónk lehetetlent nem ismerő hatalmát, gondoskodó kezének munkáját, főlőn szerető és kegyelmes voltát.

Bár sokszínű az életutunk, mégis annak nyomán mindannyiunk számára a konklúzió közös volt – **Istenhez tartozni jó, a legjob!**

Hálás vagyok az Úrnak, hogy áldásában gazdag, hasznos és családi napokat tölthettünk el keresztyén közösségben, az Ő jelenlétében.

„Végül pedig legyenek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszerető, könyörülétesek, alázatosak.” (1Pt 3,8)

Dr. Gírhiny Jánosné

Csillagpont

Idén is megrendezésre került a Csillagpont fesztivál. Ez sokkal több, mint egy átlagos zenei fesztivál, mert itt együtt kapcsolódhatnak ki a keresztyén fiatalok, és ami fontosabb, hallhatnak az evangéliumról. A helyszín Zánka volt, a Balaton mellett, ami még jobban meghozta a nyári hangulatot.

Az idei cím: **Találj Rá(m)!** Ennek a témának a lényegét több lelkipásztor előadásában hallhattuk bővebben. Ez lehet akár a kérdés, hogy elveszett vagy-e vagy bujdosó, hogy ki a világ közepe, hogy ki van az életünkben első helyen, vagy akár válasz a bennünk lévő kérdésekre, például, hogy vajon elfogadna-e Isten engem, ha így mennék oda elé, amilyen most vagyok. Megtudhattuk, hogy Istennek nem számít, hogy mások vagy akár mi magunkról mit gondolunk. **Ha a bennünk lévő hitet és szeretetet Iránta az élet többi dolga felé helyezzük, Ő szívesen lát minket és segít igazgatni a földi kérdéseink sorait.**

Idén megannyi ifis társammal együtt önkéntesként vettem részt, Tompa Ferenc munkacsoportjában. Nekünk korábban kellett érkezünk, részt vettünk csapatépítő alkalmakon, eligazításokon és Úrvacsorán. A fesztivál menetrendje szerint minden reggel nagy, közös dicsőítéssel kezdtünk. Ezek rendkívül jók voltak, különösen az egyik reggeli pár dal, amit reggae stílusban játszottak. Mindig meghozta a hangulatot Isten áldása közben. Ezt követte a délelőtti igehirdetés, majd kiscsoportokra lettünk bontva, ahol mélyebben átbeszélhettük a témákat. Ezután az ebéd, majd a délutáni szabad programok következtek. Itt délután kettőtől hétig választhattak a fiatalok több mint 100 program közül. Voltak közöttük sportprogramok, előadások, workshopok, kvizek, imaséta, kalandpark és megannyi más. Mi ebben a sávban dolgoztunk, segítettünk az előadóknak, de ez egyáltalán nem volt megerőltető, mellesleg egy szuper csapatot ismerhettem meg. Este 8-tól az esti áhítat és dicsőítés vette kezdetét. Ezu-

tán koncertek következtek, vagy aki pihenős típus, annak esti beszélgetés vagy az alvás. Nekem nagyon tetszett, egész héten mintha egy kis ízelítőt kaptunk volna a mennyországból. Bárkivel tudtam beszélgetni, mindenki kedves volt, és a tárgyaimat is mindig pontosan ugyanott találtam egész héten, ahol hagytam. Azt éreztem, hogy biztonságban és szeretetben van itt mindenki. **Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy a héten megerősítette a hitemet és megismerhettem rengeteg értékes embert.**

Sebestyén Zente

Angoltábor

Tavaly, amikor először mentem a táborba, nagyon vártam, mivel még sosem volt ilyen élményben részem.

Idén viszont még ennél is nagyobb lelkesedéssel indultam neki. Amellett, hogy angolul tudtunk tanulni, megérintett Isten közelsége is. A kereszt, amit együtt csináltunk, tetszett a legjobban, mert szemléltetni is tudtuk az érzéseinket. A „We are the masterpiece of the living God” – azaz **„mi vagyunk az élő Isten remekműve”** – a mai napig szól hozzám. Ez volt úgymond a hét mottója, amit minden nap többször is elmondtunk. Az énekeket, amiket együtt tanultunk és utána le is

fordítottunk, néha a magányomban énekelgetni is szoktam.

Az Amerikából jött tanítókra, akik szolgálni jöttek, csak felnézni tudtam, hogy milyen lelkesen csinálják a munkájukat.

Egyik nap Isten fegyverzetét vettük, és ez nekem különösen szívhez szóló volt, mert én

a jégkorong miatt minden nap felveszem a védőfelszereléseimet, amiről Isten fegyverzete jut eszembe.

Én mindenkinek tudom ajánlani ezt a tábor: a vicces angolórák mellett tényleg nagyon érezhető Isten közelsége és szeretete.

Pfeiffer Soma

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókéért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az őrbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömHÍrLap
A Fót-Központi Református
Egyházközség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
húsvét alkalmából jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját!

Bankszámlaszámunk:
Fót-Központi
Református Egyházközség
66000028 15408631

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Péntek	16:00	Frissifi
	10:00	Imaóra
	18:00	Reflekt
Minden csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra

Énekkari próbák

Szólampróbák keddenként:

szoprán - 18:00	alt - 18:30
tenor - 19:15	basszus - 20:00
Összpróba:	szerda 18:30
Hálaénekkar próbája:	csütörtök 18:00

Különleges alkalmaink

December	02. 9:00	Egyházmegyei presbiteri konferencia
	03. 10:00	Adventi zenés istentisztelet
	03. 15:00	Nyugdíjasok szeretetvendégsége
	20-22. 18:00	Bűnbánati hét
	24. 10:00	Advent 4. vasárnapja
	24. 16:00	Szentesti istentisztelet
	25. 10:00	Karácsonyi istentisztelet
	26. 10:00	Karácsonyi istentisztelet
	31. 10:00	Óévi istentisztelet
2024. jan.	01. 17:00	Újévi istentisztelet

Pecznýk Pál: Advent éjjelén

Advent éjjelén szerte a földön hívók imája lendíti szárnyát,
viszi az égbe, Isten elébe adventi népnek adventi vágyát.

Advent éjjelén sötét, mély csendben adventi gyertyák ragyogva égnek,
bűnnek éjében, gyertyák fényében, virrasztók ajkán zendül az ének.

Égi országnak adventi népe, virrasszál éjjel, nappal éberen,
hited mécsesét lelje égve még advent szent Ura, mikor megjelen.

Földi életed gyorsan elsuhan, észre sem veszed, üt az óra már,
s este vagy reggel, angyalsereggel leszáll a földre Ő, kit népe vár!